

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

DIKTER

AF

F. BERNDTSON.

Allmänna Sektionen

Litt.

Sv.

46
4585

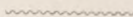
VALDA DIKTIR

VALLA DIK TER

VALDA DIKTER

AF

FREDRIK BERNDTSON.

Efter författarens död utgifna.

HELSINGFORS,
K. E. HOLM'S FÖRLAG,
1882.

HELSINGFORS,
HUFVUDSTADSBLADETS TRYCKERI,
1882.

Innehåll:

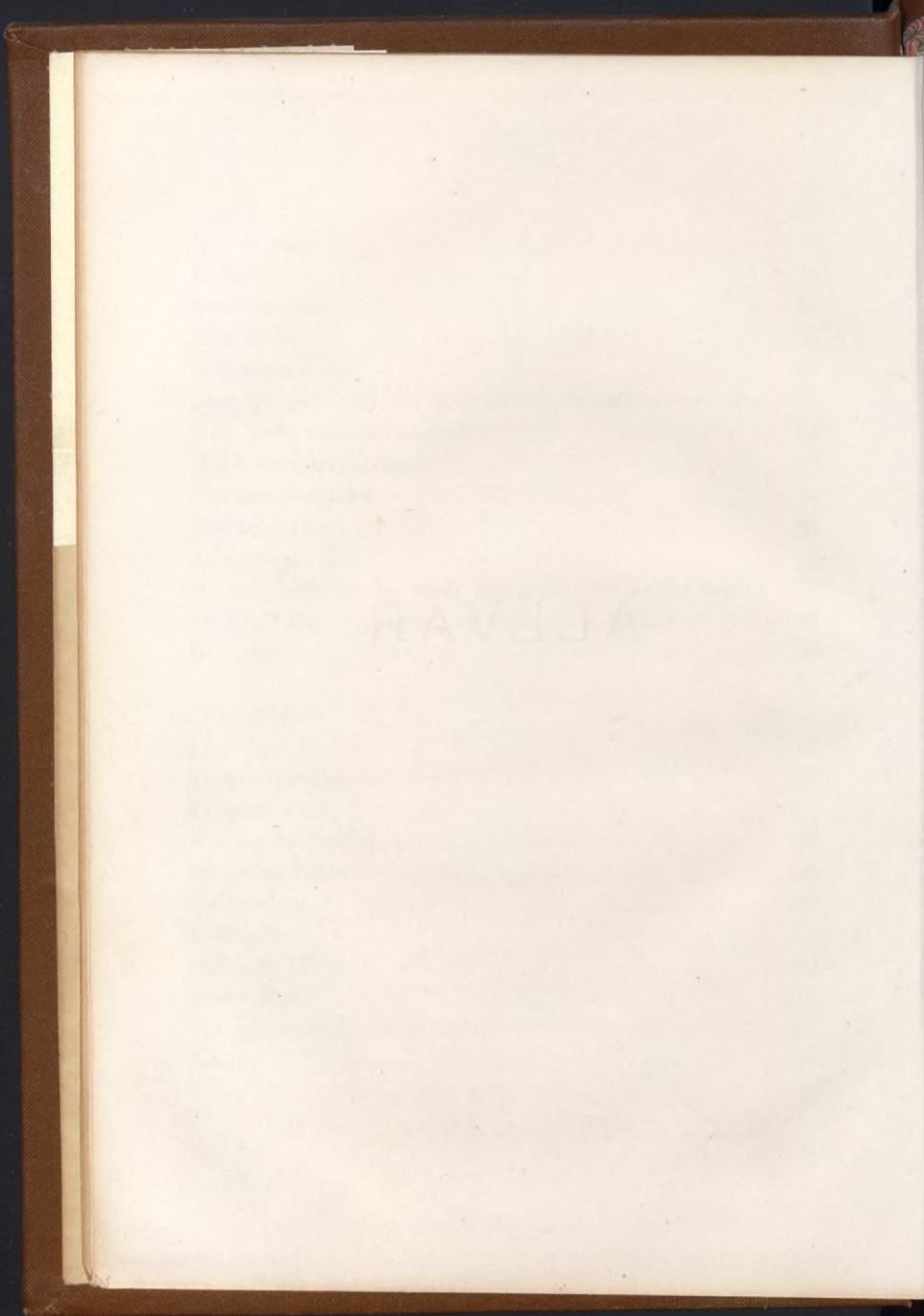
<i>Allvar:</i>	Sid.
Nyårshelsning	3
Vårsång	7
Folkvisan	11
Tysta fröjder	13
Lifvets rosor	15
Bölja vid strand	17
Min lilla vrå	19
Vår och höst	21
Försvunnen glädje	23
Första förlusten	25
Fantasi	26
Hvarför kan du mig ej älska?	27
Blott dig jag ser	29
Till Henne	30
Serenad	31
Min svaghet	33
Vårfrid	35
Godnatt	37
Åskan	38
Den vandrande spelmannen	40
Den blinde	42
Ingen glädje för den sorgsne	45

	Sid.
Lifvets seger	47
Löftet	49
Den ensamme	51
Vemod	54
Röfvarens dotter	56
Sång till de år 1847 vid Alexanders-universitetet promove- rade filosofie magistrar	70
Hvad skall jag sjunga?	79
Hat och förlåtelse	84
Herrans ord	86
Julpsalm	87
Du död, hvar är din udd? Du graf, hvar är din seger?	89
Förbi! O Nej!	92
Det lider	93

Skämt:

I mörkret	97
Värnepligtsvisa	100
Löjtnant Nätt	102
När jag blef adlad	103
Första kärleken	105
Stadsfickan	106
Kaffekalaset	109
Lefvande bilder	112
Iswoschiken	118
Till min stöfvel	122
Jamber	124

ALLVAR.

Nyårshelsning.

.
Till ädla viljors värf i strid och frid;
Till sångens glada konst, till forskarns id,
Till hvarje värdigt mål af snillet spanadt.

Atterbom.

Ett godt nytt år du gamla Suomi-land
Med dina dalar, dina berg och sjöar,
Med glesa hyddor på en enslig strand,
Med dina vikar, holmar, skär och öar,
Med dina ljusa sommarminnens skatt,
Med dina drifvor och din långa natt!

Se, köld och mörker hafva lägrat sig
På dina sjöar, dina öde stränder,
Om död blott hviskar stormens röst för dig,
Och blott att saknas solens ljus sig tänder;
I graflik tystnad hvilar isad våg,
I dyster dvala slumrar frusen håg.

Men våren komma skall, och mild dess flägt
Ur solvarm tufvas ljufva sköte kalla
De späda blommors oskuldsfulla slägt,

Och skogens fåglar skola sjunga alla,
 I dalens lunder och i himlens höjd,
 Om ljusets seger och om Suomis fröjd.

Och sommarn strålande i gyllne prakt
 Skall mogna frukterna i dina dalar,
 Och prisa alla milda andars makt
 I åbons tjäll, i rike mannens salar;
 Och skåda vårens aningsfulla knopp
 I herrlig lust till blomman vecklas opp.

Och rikt skall hösten sina häfvors tal
 Från gyllne teg åt dina söner bjuda,
 Och fridfullt helsande från dal till dal
 I enig samklang skördesånger ljuda;
 Och flit och sång hvarandra räcka hand
 I Suomis goda, löftesrika land.

Ett godt nytt år, j fäder, hvilka stån
 Ett minne kvar från längst förflutna dagar!
 När klenmod griper Suomis unga son,
 Och dagens vilja slapp och rådlös klagar,
 Då stigen fram och talen om en tid
 Af mandomsära och af hjeltestríd!

O, låten än ett hjertats, kraftens ord
 I mulna sinnen sina blixtar ljunga.
 Då skall ej glömmas här på Suomis jord,

Att endast detta är det evigt unga,
 Som än' i ålderns molnomhvärfda höst
 Med vår och kärlek fyller menskans bröst.

Ett godt nytt år, j unge! Eder är
 Ju Finlands framtid, och dess håg är eder;
 Är fosterlandets ära eder kär,
 Så sluten enigt edra trogna leder
 Till svärdskamp ej, och ej till blodig strid,
 Till andlig frihet blott, till tankens id.

Ställ ej för lågt din sträfvan och ditt mål!
 Den fege fruktar, men den djerfve vågar,
 Historien känner hvad en Finne tål,
 När tanken höjes och när hjertat lågar
 Af denna kärlek, som så mången gång
 Med sina bragder riktat skaldens sång.

Ett godt nytt år du ljufva kön också,
 J dygdens och behagens vårdarinnor
 Med rosenkinder och med ögon blå,
 J våra hjertans ömma herskarinnor!
 För hvarje smärta, hvarje saknad ler
 En ljuf, en rik hugsvalelse hos er.

Uti palatset, i det gömda tjäll
 Blef eder lott att sprida frid och lycka;
 Först då sig mannen känner trygg och säll,

När till sitt bröst han får en maka trycka.
Dock, utan dygd är all er fågring stoft,
En trånsjuk blomma utan färg och doft.

Ett godt nytt år för hvarje värdigt mål
Af snilletts blick, af idogheten spanadt,
För forskarns tanke och för plöjarns stål.
För allting skönt af skaldens känsla anadt,
För Finlands framtid, för dess bildnings vår,
För andens ljus och frihet: godt nytt år!

Vårsång.

Hvi dröjer du? — Se, nu är våren,
Den evigt unga våren här!

Imörka stugan tyst jag gick,
Och luften kändes tung derinne,
Förmörkad var min unga blick,
Och mulet var mitt unga sinne.
Men våren kom. Ur stugan trång
Jag flög med lust och jubelsång.
Jag tog min vandringsstaf i handen,
Och sköt min lätta båt från stranden;
Han flög så snabb för årans slag,
Och hvem var säll, om icke jag!

Så drog jag genom Suomis dalar,
Och gjorde spanande min rund
Från strand till strand, från lund till lund.
Hvarthän jag kom i gröna salar,
Ett jubel gick, och i dess spår
Ett bergens echo: det är vår!

Med kraft en nyfödd ande susar
Igenom all naturens håg,
Så frisk som flägten, hvilken krusar
Den spegelklara, fria våg.
Förbi är mörkrets välde, natten
Sig bytt i dag. När solen drar
Bak vesterns berg, hon lemnar kvar
Ett återsken kring land och vatten.
Dess ande manar: verka, njut!
Och tusen lif i dagen träda,
Och tusen krafter vecklas ut
Med ungdomsfullhet, der i späda,
I daggbegjutna blommans barm,
Och der i brodden uppå renen,
I smidigt lätta videgrenen,
I ekens muskelstarka arm.
Och glädjen, rodnande behagen
Derjemte binda på sin krans:
Med tjusta blickar lystrar dagen
Till deras zephirlätta dans
Emellan blomsterströdda kullar,
Der silverbäcken sagta rullar
Sin våg af glans och välljud rik
Vid fågelkörernas musik.

Men då jag drog kring berg och dalar,
Kring blåa böljor, gröna salar,

Och hur såg herrlig och hur god
Den gömda Suomijorden stod,
Hur rika krafter hastigt sköto
Vid vårsolns famntag fram med lust,
Förnam hur rika toner flöto
Med klangfull våg från kust till kust,
Då tänkte jag: — Du, som dig kallar
Med stolthet detta Suomis son,
Och kring dig hör bland höga tallar
Ett eko svara: Suomis son! —
Hvi dröjer du? — Se nu är våren,
Den evigt unga våren här!
Hon hoppets friska blommor bär.
Upp, följ den hulda raskt i spåren!
Träd ut i ljusets fria rymd,
Låt blicken, allt för länge skymd
Af sotad ås, mot höjden sträckas,
Och hjertats friska källsprång väckas
Ur vinterdvalan tung och lång
Af solens ljus ännu en gång! —
Gå ned till flodens klara vatten,
Och plåna ut de spår, dem natten,
Dem sömnen, mörkret lemnat har
På hand och kind och panna kvar!
Och byt sen ugnens qualm och värma
Mot verksamhetens lif och glöd.
Hör opp att björnens dvala härma,
Ty vet — den dvalan heter död.

Se här en strand, den lundar skydda!
O, bygg dig der en annan hydda,
Mer rymlig och mer ljus än förr,
Och med en vänligt öppnad dörr
För dessa gäster, hvilka leta
Sin väg till idoghetens hus,
De högtidsgäster, hvilka heta
Upplysning, bildning, vett och ljus.

Hvi dröjer du? — Se, nu är våren,
Den evigt unga våren här! —
Ack! våren, som ej blommor bär,
Af ingen sommar följs i spåren.

Folkvisan.

Hvar och när du lyfte vingen,
Ljufva fågel, vackra visa,
Hur du föddes känner ingen,
Ingen vet din vagga prisa.

Kanske skogens djup dig gömde,
Eller morgonsolens lågor;
Du bland stjernor kanske drömde
Eller hafvets blåa vågor.

Dina öden, färder långa
Menskovishet känner föga,
Ingen tälja kan hur många
Vårar blomstrat för ditt öga.

Men densamma, evigt unga
Genom slägterna du spåras,
Lefver uppå seklers tunga
Och i välljud ler och tåras.

Ifrån ljusa, högre zoner
Du en engel månne vara,
Som osynlig uti toner
Kom vår aning att förklara.

Ty då ljuft du höres klinga
Syskonengeln i vårt hjerta
Tror sig fjerran, fjerran svinga
Utur fångenskapens smärta.

Tysta fröjder.

ngens vänliga blommor sprida
Ljuft sin doft till mitt hjertas tröst,
Sorgsna tankarna fly, och blida
Känslor vakna uti mitt bröst.
Ack, hos eder, j blommor små,
Drömmer jag — — — och förnimmer då
Edra hemliga fröjder!

Alla budskap er vestan bringar
Underbart till mitt hjerta gå.
Gud! hur ljuffig hvar helsning klingar!
Unnen mig att få lyss' derpå!
Susen fläftar kring källan der,
Tolken glädtigt min själs begär,
Alla himmelska fröjder.

Mild i purpur sig solen sänker,
Intet moln uppå fästet blå,
När och fjerran af guld det blänker

Ensam vill jag i qvällen gå —
Gå att glömma all verdens qual;
Ensam söka i grönan dal
Nya, okända fröjder.

Lifvets rosor.

Allt hvad ljuft vårt lif ses smycka,
Allt hvad ädelt här sig ter,
Själens ro och hjertats lycka,
Hvarje fröjd, som mot oss ler,
Jordens milda makter alla
Vill jag lifvets rosor kalla.

Kärlek lifvets rosor föder
Underbart ur jordens stoft,
Mildt i deras färg hon glöder,
Andas ljuft i deras doft,
Och en himmels under målar
I de daggbestänkta skålar.

Herrligt dessa rosor prydde
Nyss ditt hem i vårlig prakt,
Och hvar sorg, hvar smärta flydde
För en trogen kärleks makt.
Öm och älsklig sågs din maka
Öfver lifvets rosor vaka.

Nu fins ingen mer som vårdar
Glädjen uti ödsligt bo;
Bort till dödens tysta gårdar |
Gick hon ren till evig ro,
Och för grafvens fläkt, den kalla,
Lifvets rosor blekna, falla.

Dock, den kärlek, som dem födde,
Som åt dem gaf doft och glöd,
Som uppå din stig dem strödde,
Denna kärlek är ej död,
Men ur sorg, ur qual och tårar
Manar hon fram nya vårar.

Uti minnet än du njuter
Af det flydda ljufvig tröst,
Och när du din älskling sluter
Hägnande till härjadt bröst,
Sorgen du för hoppet glömmer
Och om lifvets rosor drömmer.

Bölja vid strand.

Bölja vid strand, hvar kommer du från?
Hvar är din vagga? Berättar dig sagan?
Säg mig, hvem gäller din suck och din klagan,
Bölja vid strand?

Har du i fjerran en älskling, en vän,
Der hvarest solen i hafvet sig sänker?
Säg, männ' på honom du längtande tänker,
Bölja vid strand?

Nej, du är kall och du gråter af qual!
Döden dig väntar! Lif knappast dig skänktes,
Förr än i djupaste glömska du sänktes,
Bölja vid strand!

O, hur du liknar den vexlande tid!
Liknar all lycka, som kommer och viker,
Och när vår sällhet nått spetsen, oss sviker,
Bölja vid strand!

Skänk mig ditt öde, så klagar jag ej!
Lyfta mig högt blott och ila, ja ila,
Att jag en stund må lycksalig få hvila,
Bölja vid strand!

Störta mig sen i det eviga haf!
Sjelf blott en bölja, förjagad af andra,
Vill jag förgäten till skuggorna vandra,
Bölja vid strand!

Min lilla vrå.

Angens blommor vissnat alla,
Tyst och ödslig lunden är,
Vreda hafvets vågor svalla,
Jorden sig i mörker klär.
Stormen kulna dimmor jagar,
Rymden bäfvar vid dess röst,
Flydda äro sommarns dagar,
Ljuset, sången — — det är höst.

Men jag vet en ort, dit inga
Stormars vilda strider nå,
Der blott glada hymner klinga.
Och i ljufvig fågring stå
Ros och lilja, evigt unga
Der vid milda flägtars sus,
Klara silfverböljor gunga
Formade af frid och ljus.

Och när tvenne hjertan brinna
För hvarann i hopp och tro,
Denna gömda ort de finna;
Detta hem af ljus och ro

Vishet, kraft och menskofunder
Fåfångt söka. Kärlek blott,
Kärlek verkar detta under,
Ensam hon den makten fått.

Vår och höst.

Doftande skogens sköte,
Vid vårliga vindars smek,
Små eltvorna stämma möte
Och jubla i yster lek.

Der blickar ifrån sin stängel
En blomma ur jordens grus,
Så ren som en himlens engel,
Så vacker som dagens ljus.

Der höres en fågel sjunga
Och prisa all kärleks Gud,
Så ljufligt, att ingen tunga
Har härma förmått hans ljud.

Nu höstliga skurar strömma,
Förbi äro glans och doft,
Och gulnade löfven gömma
Den vissnade blommans stoft.

Och tystnat har visan redan
Om kärlekens fröjd och makt,
Och stormen har rasat sedan
Och härjat och ödelagt.

Men hjertat så troget gömmer
Den bild, det famnat engång,
Och än ibland isar drömmar
Om blommor och fågelsång.

Försvunnen glädje.

Efter norskan.

☉ och sommaren var kommen med blomster, lek och
sång.

Hvar dag var då så herrlig och ljus och glad och lång.
Jag egde skepp i dammen, i bäcken såg och qvarn,
Jag handlade med blommor och skeppet var en flarn.

Jag vaknade en morgon, då jag var nio år —
Jag mins ännu den dagen, som om det var i går —
Kring nejden solen bredde sin älskeliga frid;
Hvar sträng i barnahjertat högt klingade dervid.

Allt lifvet då mig tycktes blott säga: kom och njut!
Till fågelsång och solsken jag ville ila ut; —
Då gaf man mig i handen en gammal grammatik:
Den dagen ej jag glömmar, på sorg och saknad rik.

Der satt jag, medan sommarn i fågning log så ung,
Med hjertat fullt af längtan, men lexan var så tung! —
Och när som snön låg bäddad på marken hvit och kall,
Då*sjönko tankens vingar, och tyst blef känslans svall.

Från boken ögat flydde kring frusen vintermark,
Jag kände masken gnaga emellan träd och bark.
Derute var en öken, och der var stormen lös —
Man rörde om i elden och frågte om jag frös.

Nu har jag setat dagar och nätter vid min bok;
Nu kan jag deklinera, nu är jag blefven klok.
Men alla mina skatter af visdom ger jag den,
Som barnahjertats glädje kan skänka mig igen.

Första förlusten.

Efter Göthe.

Ack, hvem ger de sköna dagar,
Dessa dagar af vårlig kärlek,
Ack, hvem ger mitt hjerta åter
Blott en timme än deraf?
Ensam jag de flydda gråter
Och på nytt jag ständigt klagar,
Sörjer vid min sällhets graf.

Fantasi.

Jag ville vara ett rådjur i
Den vilda skog, eller stolt och fri
En mäktig fågel med starka vingar.
Hur skönt att irra i skogen då,
Att svinga högt emot himlen blå
Och höra gladt hur ditt jagthorn klingar!

Med raska vingslag och pilsnabbt lopp,
I dalen ned och på bergen opp
Jag skulle locka min vän och sända
En suck ur flämtande, trogen barm,
En blick ur ögat, så djup så varm,
Att jägars hjerta hon skulle tända.

Och hotade du med lodet mig,
Jag blottade lugnt mitt bröst för dig,
Af fröj! skulle hjertat svalla,
Skjut, skjut, min vän! Det har ingen nöd,
Min kärlek vet ju af ingen död,
Hur ljuft för din hand att falla.

Hvarför kan du mig ej älska?

„**H**varför kan du mig ej älska?
Hvarför älska blott en enda? —
Många ömma hjertan finnas,
Månget ögonpar, med blickar
Ljufviga som sol om våren,
Mången kind, der rosenskyar
Utaf längtans fläftar jagas,
Mången barm, hvars unga liljor
Darra utaf hopp och aning.
Samma glöd i tusen läppar
Samma rus af sällhet bjuder,
Tusen liljevita armar
Dig med samma trohet famna . . . ,
Hvarför kan du mig ej älska?
Hvarför älska blott en enda?“ —

„Många ömma hjertan finnas,
Lätt dock vinnes ej ett hjerta;
Många ljufva ögon stråla,
Samma glans ha dock ej alla;
Många kinder, många rosor,

Utan törnen dock ej alla;
Mången barm med liljor ofvan
Och ett maskfrätt hjerta under. —
Nyss på oskuldsfulla läppar
Jag den första kyssten tryckte,
Och ett värnlöst hjerta klappat
Fullt af kärlek mot mitt eget:
Derför kan ej dig jag älska,
Derför älskar jag en enda!“

Blott dig jag ser.

Ack, dagen görs mitt hjerta lång,
Sin fröjd har ögat mist';
Förr hörde jag hvar dag din sång,
Nu är det långt sen sist.
Och sol går upp och sol går ner,
Men dig ej mer jag ser.

En enda längtan blott jag har,
En längtan hän till dig,
Hvar stund en suck till fjerran drar
Att helsa ifrån mig;
Och sol går upp och sol går ner,
Men dig ej mer jag ser.

Dock jo, jag ser dig! — I min barm
Din bild ej tid förstör;
I verldens støj, i dagens larm
Blott dig, blott dig jag hör.
Och sol går upp och sol går ner,
Men dig, blott dig jag ser.

Till Henne.

Se nordens stjerna huru klart hon brinner
I oskulshvit, i ren ovanskelig prakt!
Från högblå himmel aldrig hon försvinner,
Hon lyder intet, intet ödes makt.
O, blifve så din själ, i pröfning mogen,
Sin sköna himmel och sin kärlek trogen!

Serenad.

Himmels stjernor sin vandring börja,
Och med dem mina tankar gå.
Månne de fröjdas, månne de sörja
I de eviga rymder blå?

Stilla i nattens dunkel de skrida,
Ofvan jordens sorger och fröjd,
Men i mitt hjerta de klarhet sprida,
Himmelsk klarhet i dunklet röjd.

Ljufilig en känsla mitt bröst betager,
Ut jag vandrar i nattens prakt;
Hän till den älskades boning drager
Mig min eviga längtans makt.

Står jag i tysta natten allena
Der, och mitt öga endast nå
Eviga stjernornas strålar rena;
Till min kärlek jag sjunger då:

Slumra, o slumra, älskade flicka!
 Ljuftigt är det att somna få,
 Ljuft är ur drömmarnas källa dricka
 Glömska, saligt att hvilan nå.

Slumra, o slumra som ängsviolen
 Stilla sofver i sommarqväll,
 Eller som fogeln på gren, när solen
 Sjunkit ren bakom skog och fjell.

Stören ej, vindar, den huldans hvila!
 Tystnen, tystnen i suckars ljud!
 Saliga drömmar blott skola ila
 Hän med tonerna till min brud.

Sjungande så i natten allena,
 Glömmer lugnad jag lifvets qual.
 Lycklig jag skådar de sköna, rena
 Stjernor brinna i himlens sal.

Men uti natten förklinga orden,
 Och min sång vet ej bruden af,
 Ty hennes bädd är den svala jorden,
 Hennes boning den lugna graf.

Min svaghet.

Att ej dig se, att uti villig flykt
Mig skilja från din anblick! — — Nej, du dyra!
Af tanken endast hjertat blir betryckt;
Jag kan, jag vill dess längtan icke styra.

O, banna ej min svaghet! — Rättvis var!
Sin makt ju skönheten med mildhet öfvar,
Men banna sjelf ditt ljufva ögonpar,
Hvars tjušnjingskraft mig all min styrka röfvar!

Dock, hvarför trotsa denna himlamakt,
Som ur din blick till detta hjerta talar?
Som all min håg i ljufva bojor lagt,
Som mildt mig lyser, styrker och hugsvalar?

Nej, hulda flicka! evigt detta tvång
Mitt svaga hjerta leende skall lyda,
Och aldrig, aldrig finna bojan trång,
Men den med livvets bästa blommor pryda.

Ack, nämn ej svaghet denna hjertats håg,
Att i din anblick godhet, skönhet dyrka!
Jag känt mig bättre hvar' gång jag dig såg;
Det är ej svaghet, nej — — — det är min styrka!

~~~~~

Vårfrid.

Ack, grumlad var den gömda, rika källa
Uti min barm,
Der lifvets våg utur sitt djup käns välla
Så bråd och varm!

Af känslans strömmar hennes spegel plöjdes
Med otämd håg,
Och lik en bränning öfver klippor höjdes
Dess dunkla våg.

Likt mörka moln en här af tankar gömde
Hvar blick af ljus,
Och tårefloder uti källan tömde
Med dystert sus.

O, hvem har nu till ro söft storm och bölja?
Hvem har förstrött
De tunga moln, som ville ljuset dölja,
Dem stormen födt.

Se, i sitt sköt' hon åter himlen sluter
Med klarnad håg,
Och ljufva blommor vexe der hon gjuter
Sin friska våg!

O, vår och kärlek, skilda namn för samma
Guds engel blott!
O, att hvart hjer:a af din helga flamma
En stråle fått!

Godnatt.

Ljufva afton, sorgsna hjertats vän,
Sjung, o sjung din slummersång igen!
Skön som du är endast hon, hvars minne
Ständigt, ständigt fångslar håg och sinne.
Fyll min ande med din svalå frid,
Sjung, så lugnas hjertats slag dervid!
Susen flägtar, doften blommor små,
Sucka sagta, bölja, du också:
Godnatt. godnatt!

Se, der sjunker solen i sin glans,
Fjäriln hvilar ifrån lek ock dans,
Vinden dör och blomman kalken sluter,
Qvälln sin dagg kring tysta dalen gjuter.
Så farväl då, sköna lefnadsdag!
Äfven nattens stjernor älskar jag.
Upp till dem min längtan höjer sig,
Sköna dag! mitt hjerta bjuder dig:
Godnatt, godnatt!

Åskan.

En kulen flägt genom dalen ilar,
Men solen bränner så het och röd,
Och böjda, darrande strandens pilar
Sig bada törstigt i bäckens flöd.
Ett moln likt natten
Ur vestern smyger,
Kring land och vatten
Dess mörker flyger:
Då tystnar fågelns och ekos röst,
Och bäfvan griper naturens bröst.

Går en liten pilt och vallar
Djupt i skogen sina får,
Mellan dunkelgröna tallar
Öfver ljungen gladt han går.

Nu svartnar himlen alt mer; der bryter
En blixtnad det hotande molnets rand,
Och regnet strömmar, och stormen ryter,
Och vilda bränningar slå mot strand.
Hör, åskan rullar!
Dess genljud fara

Kring berg och kullar,
 Och åskor svara
 Med tusen dundrande rösters skall:
 Då hörs ej stormen, ej vågens svall.

Se i mildhet till oss neder,
 Herre Gud och Fader vår!
 Liten pilt i skogen beder
 För sig sjelf och sina får.

Ren sagtas stormen. Bak östra fjellen
 Sig molnet sänker; vid vesterns rand
 En purpurflik skymtar fram i qvällen,
 Och återspeglas af sjö och land.
 Förbi är faran
 Och åskan tiger.
 Från fågelskaran
 En hymn nu stiger
 I veka välljud mot himlen. Tyst
 Har qvällsoln vågen till hvila kysst.

Liten pilt i skogen vallar
 Glad och trogen sina får.
 Sången hörs bland mörka tallar,
 Der han öfver ljungen går.

Den vandrande spelmannen.

Jag går med min viol i hand
En fattig spelman här;
Jag har ej hem, ej fosterland,
Ej barn, ej maka kär.
Från dörr till dörr min vandring går
Vid mina strängars ljud,
Och om jag sen en gåfva får,
Jag säger: signe Gud!

Den enda vännen, som jag har,
Är denna min viol,
Med mig kring världens rund han far,
Och trotsar regn och sol.
Min sorg, mitt qual, min lust, min fröjd
Jag anförtror dess bröst,
Hvar känsla, i mitt hjerta röjd
Besvaras af dess röst.

Och när han stilla bortdött re'n,
Min sista visas klang,

Och på min vän, violen sen
Den sista strängen sprang;
Ack, blott en torfva unna då
Den arme speleman,
Der, trött att ensamt längre slå,
Hans hjerta hvila kan.

Den blinde.

Hvem sträfvar uppåt höjden der
I sommarqvällens frid?
Sin vandringsstaf så tungt han bär
Och suckar djupt dervid.
Den blinde tiggaren det är,
Den gamle Storm, som vandrar der.

Så herrligt skimra berg och dal
I solens gyllne glans,
Och mellan blommor tusental
Ses fjärilar i dans.
Ack! tung är dock den blindes lott,
Han skådar evigt mörker blott.

En flicka, ljuf att se uppå,
Vid gubbens sida går,
Så mild hon syns som stjernor små
Så täck som nordens vår.
Men ingen helgdagsduk hon har,
Och foten solbränd är och bar.

Det blåa ögats glans är klar,
 Men bleknad kinden är;
 Visst någon sorg den arma har,
 Som hon i hjertat bär —
 Ren daggens glans i blomstren ler,
 Och solen sjunker mer och mer.

„Hvart för du mig, min Anna, säg?
 Jag tröttnar ren att gå“.
 „Ack, far, ännu ett stycke väg,
 Sen nog vi hvila få.
 Emot min axel stöd er, jag
 Är nu ej mera sjuk och svag“.

Men lång blef vägen. — “Fader, här
 Vi skola hvila ut.
 Här är så ljuft, så lugnt det är,
 Och snart är dagen slut.
 Säg, fader, hör du poppelns sus?
 Vi äro vid vår Herres hus“.

Med knäppta händer gubben satt,
 Emot hans knä hon låg;
 Så ömt, så varmt, så sorgligt gladt
 Hon upp till honom såg:
 „Sjung, far, en visa eller två!
 Det är så godt att somna då“.

Och gubben sjöng. Om ärans dar,
Om strid och mannamod
Den raska visan diktad var.
I gubbens anlet stod
Att läsa: nu är annan sed,
Men då var gamle Stormen med.

Till sist i stilla sommarqväll
En aftonpsalm han sang,
Och sången flög från häll till häll
Med egen vemodsklang.
Men sen satt gubben tyst och blind,
Med tåren darrande på kind.

„Kom, Anna, låt oss gå, jag hör
Ren vakans första ljud.
I närmsta gård oss skänkas tör
En bädd och bröd, vill Gud“. —
Men död låg flickan i hans famn,
Välsignadt vare Herrans namn!

Ingen glädje för den sorgsne.

Så gladt sjunger fågeln i doftande lund,
Och vågorna sjunga vid stranden,
Och molnen och stjernorna göra sin rund
I ljusblåa himmelska landen.
Det skimrar af glädje på höjd och i dal,
Hvem räknar, o fröjder, ert ändlösa tal
När sommaren herrskar på jorden!

Dock vet jag en dal, der din jublande fröjd,
O sommar, förgäfves du tömmer,
Der själen af smärtan och saknaden böjd
Din njutning för tårar förglömmar.
Der vindarnas lek uti suckar förbyts,
Der tyst dina blommor af saknaden bryts,
Och fåglarna vemod blott sjunga.

J blommor, du vind, och du speglande våg!
J fåglar, j doftande lunder!
Hvem saknar, hvem sörjer er älskliga håg
I sommarens festliga stunder? —

Ack, *henne* j sörjen och saknen alltjemt,
Till vemod har jublande sängen sig stämt
I dalen der stilla hon sofver.

Hon sofver i dalen! han tystnat den röst
Som fröjderna kunde befalla,
Och kallt är det ömma, det klappande bröst,
Hvars kärlek gaf lif åt er alla.
Den vänliga handen, j blommor, er glömt,
Och ögat, som strålade fordom så ömt,
Är slutet för evigt i grafven.

Lifvets seger.

Den sjuka har en qualfull natt,
Men ännu hviskar hoppets röst,
Och bönen går till Jesu bröst,
När lampan brinner svag och matt.

Och Herren i sin mildhet ser
Till hennes tysta bittra strid;
All ångest viker bort dervid
Och åt sitt flydda qual hon ler.

Som i en dröm hon skåda får
All jordens glans och töcken skymd,
Men öfver den i himlens rymd
Guds paradisi i evig vår.

Och bort från mörker, plågor, nöd
Hon ilar till sin sällhet der.
Se hennes sista strid det är;
Vi gråta, kalla segern — — — död.

Men hon, den flydda, bättre vet:
Vår prøfvotid är ju ej lång,
Vi råkas alla här en gång
Uti vår Faders herrlighet!

Löftet.

Med glansfullt öga och rosig mund
I lifvets leende morgonstund
En yngling syor denna ed så dyr:
Så visst som mörkret för ljuset flyr,
Så visst som lifvet på döden rår,
Så visst som kärleken allt förmår,
Jag lefva vill för allt skönt och godt,
Och för det sanna och rätta blott!

Och full af aning och hopp och tro
Mot målet sträfvar han utan ro —
Men fjerran viker hans mål alltmer,
Och hoppet sjunker i dimmor ner;
De drömnda bildernas ljusa drag
Förblekna sorgligt vid jordens dag,
Och vemod, saknad och lifvets tvång,
De göra mödan och dagen lång.

Då kommer frestelsen, bjuder: njut!
Hvi allt försaka och sträfva? — Njut!

Fast sinnets retelser du försmår,
 Ej idealet ändå du når! —
 Bedragen, lockad af falska namn,
 Han rusig sjunker i nöjets famn,
 Och döfvar vaknad sin sorg på nytt,
 Tills alla englar ur hjertat flytt.

Och åren komma . . . Med slappadt mod,
 Med dufna sinnen och kallnadt blod,
 För dagens vinning han trälår blott
 Och knotar missnöjd på menskans lott —
 Det sanna söka med trogen själ,
 Med djerfhet strida för rätt och väl,
 Det sköna dyrka . . . Ack nej, förbi
 Är varma ynglingens svärmeri!

Dock, när hans öga i döden sluts,
 Och i det mörker, kring själen gjuts,
 Hvar bild af tingen försvunnit har,
 Och intet, intet af allt står kvar,
 Hvarför han lefvat . . . då minns hans själ
 Sitt ungdomslöfte, sin ed så väl,
 Och tror att ljuset på mörkret rår
 Och hoppas kärleken allt förmår.

Den ensamme.

Ej knotar jag och klandrar ödets lagar,
Men när det svider i mitt hjerta här,
Skall du fördömma mig för det jag klagar;
Jag äfven svag, jag äfven menska är?

Haf mod, var stark och lid och tyst försaka,
Så bjuder mig en evig inre röst,
Men får jag ingen, ingen sällhet smaka,
Visst tynar kraften bort i härjadt bröst.

Skall jag af ständigt nya pligter jagas,
Som hinden jagas genom skog och dal?
Der ängen doftar ingen hvila dagas,
Förbi hvar bäck han flyr med törstigt qual.

Nej! trotsa vill jag dina lagar, öde!
Och syndens vällust dock jag njuta skall.
Af dolda fröjders rus mitt hjerta glöde!
Ljuft under yran stilles känslans svall!

Ack, fåfängt, fåfängt! Ingen vällust släcker
Den längtans flamma, som mitt hjerta tär.
Se, åt ett qual hvar njutning famnen sträcker:
Af syndens frukter ångern skönast är.

Allena är jag. Vid min lefnads roder
Jag kämpa måste genom natten lång.
En öken vid som oceanens floder
För mig är lifvet. Höj, o storm, din sång!

Se, endast du förjagar mina drömmar,
Och lugn mig skänker blott din åskas dån.
O, gungen högt j böljans vilda strömmar,
Till dess han stilla somnar sorgens son!

Och dock, när åter solens flammor brinna,
När dagens purpur stänks kring vågen ut,
Jag tänker: skall ett mål jag aldrig hinna?
O, öppnas ej en hamn för mig till slut?

Ett menskohjerta skänka kan så mycket,
Sin kärleks blommor gladt det offra vill.
Men frågar världen dig: hvad kostar stycket?
Säg, fryser då ej varma källan till?

Jag ville famna eder alla, alla
J syskon här från samma faders hus,

Och jublande i minnet återkalla
Er barndomsdröm, en verld så skön, så ljus!

Men ack! en gåta är den sagan blifven
För edra hjertan. — Skalden ensam går,
Och sorgen blef till arf åt honom gifven,
En sorg, som kärlek, kärlek blott förstår.

O, blott en blick, en blick af kärlek bara!
Som löser hjertats frusna flodbädd opp:
Och fröjd skall sjunga ur dess böljor klara,
Dess stränder blomstra utaf lif och hopp!

Vemod.

Låt mig skåda ännu dina blickar, o sol, tids nog
kommer natten ändå!
Men du hör ej min bön, och min flämtande suck din
flammande thron ej skall nå.
Se en himmel af frid och ett lif utaf ljus, o sol, blef
din saliga lott!
Uti bojer af stoft och af qual ligger jag, till ljus blott
ett irrsken jag fått.
Och ej finner jag väg utur fängelsets djup, dit mörkrets
tyranner mig satt;
Utaf sorg är min spis och af tårar min dryck, mitt lif
är den svartasté natt —
O, jag mins när min blick, lika eldig som din, kring
jorden och himlarna såg,
Och mitt hjerta var lugnt, ty det anade ej det svek,
som i tankarna låg;
Men det rusade fram, och i skälfvande bröst stod stri-
den — — för afgrundens makt
Uti stoftet jag föll; vid mitt fångsel står nu en häm-
nande engel på vakt.

O, jag kämpat likväl, och jag var icke feg; mitt bröst
täljer sår invid sår,
Och i rosiga bilder, i glödande språk, en dikt om min
lefnad der står.
Jag har älskat dig *sanning!* Min kärlek var djup, så
djup, som din evighet är;
Jag har offrat dig allt, och du tog det — hvad gaf *du*
klappande hjertat väl här?
Och jag *skönheten* tillbad i stjernornas glans, i spädaste
vårblommas doft;
Men en dikt var det sköna, en bländande dikt — ej
mera en målning med stoft!
O, då sökte jag godhet, ett hjerta jag fann. — Hur
blef detta hjerta väl kallt? —
Ljufva drömmar, j saliga drömmar, farväl! — Jag sjelf
mig bedrog — det var allt!
Och ändå, och ändå är mitt hjerta ej tyst, hvar tanke
mig manar till strid!
Och de diktat en sång, den de sjunga alltjemt — en
sång om försoning och frid.
Låt mig skåda dig sol, när en morgon ännu du träder
ur Allfaders hus,
Att ur drömmarnas verld jag får vakna till frid, till
frihet och sanning och ljus!

Röfvarens dotter.

I.

Månens sken uti vilda skogen
Flöt mellan trädens skuggor, doft
Susade nattens svala vindar.
Der, från fjerran, mättad af rof
Sväfvar örnen med tunga vingslag,
Söker nästet bland fjellens klippor.
Men i dalen på bädd af ljung
Hvilar röfvaren vid sin härd,
Några bränder på kala hällen.
Dottren, vildmarkens mörka ros
Sitter troget invid hans sida,
Blickande stum i eldens glöd.
Vaknar ej somnad flamma åter,
Lifvas ej kallnad aska åter
Af en stråle ur Derwas öga? —
Se, i dalens djupaste natt
Tränger en silfverstråle ner,

Och i skummande bäckens vatten
 Sällar glittrande perlor ut.
 Så uti Derwas svarta hår,
 I dess lockars ringlande vågor
 Glänsa snöhvita musslans skatter. —
 Solens brinnande kyssar bragt
 Derwas läppar och kind till mognad;
 Djerft mot forsens rullande våg
 Hennes fylliga barm har kämpat,
 Och en lek för dess runda midja
 Äro stormens djerfvaste famntag.

Vänder sig då på ljuven fadren,
 Säger: „Derwa! natten är lång;
 Långt är än innan morgonvinden
 Frisk och djerf genom skogen brusar.
 Ser du ej något moln i östern?
 Hör du ej något fjerran dån?
 Få vi ej storm? — Jag kan ej sofva
 I den tysta månljusa natten“.
 Svarar Derwa: „Ej sjunga skall
 Stormen i natt. ty daggen föll
 Innan solen sänktes i vester“.
 „Sjung då Derwa, sjung du en sång!“ —

Sjöng så Derwa. I tysta natten
 Höres klingande toners gång:

Der satt en flicka vid en ström,
 Men den forsen han ilar med skummande våg,
 Der drömde hon så mången dröm
 Under våren, med blommors fågring i spåren,
 När fågeln slår och mörker ej rår —
 Men nu är ingen vår!

Till andra strand en yngling kom,
 Men den forsen han ilar med skummande våg,
 Och aldrig mer han vände om
 Under våren med blommors fågring i spåren,
 När fågeln slår och mörker ej rår —
 Men nu är ingen vår!

Hvar dag till strömmen flickan gick,
 Men den forsen han ilar med skummande våg,
 Och ständigt mötte hon hans blick
 Under våren, med blommors fågring i spåren,
 När fågeln slår, och mörker ej rår —
 Men nu är ingen vår!

I vattnet hastar han med mod,
 Men den forsen han ilar med skummande våg,
 Och djupet drack den djerfves blod
 Under våren, med blommors fågring i spåren,
 När fågeln slår och mörker ej rår —
 Men nu är ingen vår!

Och kärlek är en ström, en ström,
 Men den forsen han ilar med skummande våg,
 Och lifvet är en dröm, en dröm
 Under våren, med blommors fågning i spåren,
 När fågeln slår, och mörker ej rår —
 Men nu är ingen vår!

Söfde med vemodsfulla toner
 Vakande dottren så sin fader.

II.

Derwa, skogens vackra flicka
 Lemnar sakta bergens branter.
 Spejande åt alla kanter
 Hennes mörka ögon blicka,
 Lätt, som älskarns första kyss,
 Foten dröjer, örat lyss.

Purpurröda rocken hviftar
 Under lek med morgonvindar,
 Kring dess hår en krans sig lindar
 Och dess barm af rosor skiftar;
 Men ur silfversydd korsett
 Lyser fram en blank stilett.

Morgonrodnans skära slöja
 Dagens unga anlet höljer;
 Pinjens lätta skugga döljer
 Män, som vid dess fot ses dröja.
 Vinden susar fri och yr,
 Fåglar sjunga, dagen gryr.

Toner af ett jagthorn höjas,
 Eko svarar uti bergen,
 Men på Derwas kinder färgen
 Växlar snabbt när stegen röjas
 Utaf jägarn, till hvars barm
 Snart hon sluts med kraftig arm.

„Kom, min Derwa! Vilda flicka!
 Fly de kalla bergens vindar,
 Ned i dalen rankan lindar
 Sig kring almen ljuft — o, blicka
 Ej så der till bergen om!
 Ned i dalen kom, o kom!“

Minns ditt löfte! -- Då jag hade
 Bane åt det vilddjur gifvit,
 Hvilket annars Derwa rifvit:
 Ditt är Derwas lif, du sade.
 Dröj i skogens natt ej mer,
 Kom till mina dalar ner!“ —

„Låt mig bergens luft få dricka,
 För mig ej i gyllne salar!
 Mot en ros i dina dalar
 Mörk och färglös är din flicka,
 Vissnar kanske innan kort
 Der lik andra blommor bort.

Mörka drömmar jemnt mig plåga, —
 Du ej mera borde tänka,
 Våra öden sammanlänka,
 Borde mig ej älska våga.
 Ut i Derwas hjerta bo
 Icke ljus, ej frid, ej ro!“ —

„Vid mitt svärd! skall jag ej våga
 Ödet trotsa? skall min lycka
 Toma drömmar från mig rycka? —
 Sköna Derwa, hör min fråga:
 Hvi har blickens djerfhet flytt?
 Hvad har så din håg förbytt?“

„Tyst, var tyst! — En ande vaknat,
 Blek allvarlig i mitt hjerta.
 Låt oss kalla honom smärta,
 Ty ett namn han hittills saknat.
 Mina tårars första flod
 Qväfde vilda hjertats mod“.

„Sitt då stolta mö på hällen,
 Klaga att ditt hjerta veknar.
 Kärlek här lik rosen bleknar;
 Vinden blåser kall på fjellen.
 Derwa, sköna Derwa! — Nej —
 Älska, älska kan du ej!“

Då sitt hufvud Derwa höjer,
 Kinden hennes hjertblod målar,
 Hennes blick demantklar strålar,
 Barmen känslors svallning röjer.
 Snabbt hon tar hans hand i sin:
 „Djerfve! följ mig, du är min!“

III.

Riddarns park af blommor är full,
 Full af rosor, liljor och myrten.
 Hvita skimra somliga, andra
 Uti rödaste purpur glöda, —
 Öfver stigarna falla tyst
 Sykomorers och almars skuggor.

J violer, som gungen der
 Perlomkransade kalkar, sägen:

Hvem's var foten, på hvilken j
Nyss här slösade dagg och kyssar?
Silfverpoppel! hvem's var den suck,
Som dina blad i darrning satte?

Derwa, hviskar susande poppeln,
Och violerna bifall nicka. —

Hvad i natten, vid stjernors glans,
Söker ödsliga skogens flicka?
Hvilken längtan i hjertat drog
Från gemakets gyllene prakt,
Från den ljufliga hvilans drömmar
Henne ut, att i svala natten
Vandra skogsfruns daggiga stråt?

Att ett budskap från fjellen höra,
Att en helsning taga från skogen,
Att sin fridlöse fader råka,
Smög sig Derwa i natten ut;
Hvilar nu med klappande hjerta
Vid den mörkthänblickandes bröst,
Smekt af en hand, hvars muskler hårdnat
Kring det mördande stålets fäste.
Dock, när skogarnas vilde son
Skådar tåren i dottrens öga,
Hur han klar som en stjerna hänger,

Då ett moln kring hans panna dras,
 Och det svarta skägg på hans läpp
 Darrar . . . . .
 . . . . . Lyss! — I det höga gräset
 Prassla snabbt sig närmande steg. —
 Hädan fridlöse! att ditt blod
 Dottrens skimrande drägt ej sudlar! —
 Bort! — — O ve! din dröjande flygt
 Spanande riddaren ren har varsnat;
 Nalkas vredgad Derwa och säger:

„Falska orm, som mitt varma bröst
 Närt och fostrat! med giftigt stygn
 Lönar hjertat du. Och ej finnes
 Skändlighet, som du ej är mäktig.
 Skön du är, som den friska alpros,
 Som gazellen liflig du är,
 Men en giftig svamp är ditt hjerta.
 Hvarje tanke en slingrig ödla“.

Derwa såg med oskuldens blickar
 Tyst och lugn på vredgade riddarn.

„Bort och göm dig i skogens natt,
 Att du dagens ljus ej må skända! —
 Ve! att dig till mitt bröst jag tryckt,
 Ve! att dig jag min kärlek offrat.

Ack! hur usel du dock mig synes,
Rusig än af din egen skam!"

Öfver skogsflickans mörka kinder
Uppsteg hastigt stolthetens flamma:
„Hämma vredens rysliga ord,
Smäda icke en dotters kärlek!
Blott en helsning från skogen fick jag,
Blott en kyss af min arme far“.

„Ha, du listiga! tror du väl,
Att med sådant du mig bedrager?
O! jag hatar — hatar dig så,
Som jag förr engång dig har älskat“.

Så han vredgad talade, slog
Stolt, föraktfull sin handske nesligt
I den sårade flickans anlet.

Upp för vilda, svallande blodet,
Upp sprang tigern i skogsmöns bröst,
Och stiletten blixtrar i handen —
Bleknad riddaren sjönk i gräset.

Riddarns park af blommor är full,
Full af rosor, liljor och myrten;
Hvita skimra somliga, andra

Uti rödaste purpur glöda, —
 Öfver stigarna falla tyst
 Sykomorers och almars skuggor.

IV.

Der yster bergflod i en djerf kaskad
 Sig störtar utför bergen, ligger sval
 Af pinjers skuggor och af daggens bad
 En rik och tyst och obesjungen dal.

Och vilda floden stadnar lugnad der,
 Att i sitt djup ta bilden af en strand,
 Hvars milda fågling blifvit henne kär,
 Hvars blommor kyssa silfverböjlans rand.

Invid en kulle sitter lutad der
 Den mörke röfvarn. — Morgonsolen höjs
 I vänlig glans. — Men kullen Derwas är,
 Och bland dess blommor svarta korset röjs.

Han till en munk, med radband i sin hand
 Och sänkta blickar, talar dessa ord:
 „Så skön finns ingen blomma här på strand,
 Som unga qvinnor gömd i denna jord“.

„Men du, min fader, bed en helig bön,
Och fukta grafven — kan du — med en tår,
Att hon till himlen kommer lika skön
Och helga Jungfruns nåd och kärlek får“.

Med sänkta blickar svarar munken då:
„Ej tusen böner, tusende dertill
En skuld som hennes plåna ut förmå; —
Till många böner mycken fasta vill“.

„Läs millioner, munk, och fler dertill,
Och fasta tills du mister allt ditt hull!
Jag utan lön dig icke lemna vill —
Se med zekiner denna pung är full!“

Och munken svarar, med en hastig blick
På guldnet: „Stor är himmelrikets nåd,
Och aldrig än en helig bön väl gick
Förkastad, ohörd ur den Högstes råd“.

Men röfvarn teg en stund. — Sen sade han:
„Nej! jag ej sälja vill det ädla guld
För dina böner — jag ock bedja kan;
Jag känner skillnad ock på skuld — och skuld!“

Vid dessa ord han slänger guldnet bort
I flodens djup, och reser sig med hast:

Hans röst sig höjde bäfvande och kort,
Men emot himlen höll han blicken fast:

Heliga, heliga

Jungfru Maria!

Bed för mig!

Bed att Fadren,

Herren, Förbarmarn

Ett mig blott unnar!

Mig den djerfve,

Den förkastade,

Skuldbelastade

Röfvarn! —

— Blod,

Mord,

Synd,

Skuld,

Genom mig, mig

Häfta vid sköna,

Herrliga jungfrun,

Derwa min dotter.

Mätte från hennes

Själ de plånas;

Falla tillbaka

På mig, mig! —

Om detta enda

Bed, o heliga,

Ljufliga moder,

Jungfru Maria!

Så bad han kort och högt, och sände än
 En blick kring daln, som log af ljus och frid.
 I mörka skogens djup försvann han sen,
 Der stormen kämpar enslig ut sin strid.

Och munken gick till flodens blomsterstrand;
 Men strandens blommor tänkte han ej på.
 Der tvådde ifrigt han sin helga hand,
 Och läsande sitt radband sågs han gå. — —

Sång

till

de år 1847 vid Alexanders-universitetet promoverade
filosofie magistrar.

„Vår forntids land, vår framtids land,

Se, ur vår kärlek skall gå opp
Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp“.

Runeberg.

Kunskap, visdom gån j ut att spana,
Söner af det trogna, pröfvovana
Folk, som Suomis vackra flodland när;
Ljus och sanning eder tro j svären,
Högre värf j längtande begären,
Och till mödorna och hoppet viger
Gröna lagern, som er tinning bär.

Anden vill de unga krafter öfva,
Lösta vingar längtar han att pröfva,
Dalen, lunden blir hans håg för trång.
Fjerran, fjerran bortom blåa höjder

Anar han en stillad längtans fröjder,
Och hans framtid lik en morgonrodnad
Famnar jord och himmel på engång.

Men när så du mot ett fjerran blickar,
Eller tanken ut på forskning skickar,
När din ande bryter tvångets band,
Visst, lik seglarn förrn sin färd han vågar,
Dina krafter mäter du och frågar:
Hvar är målet för min andes sträfvan,
Hvarest grönskar för mitt hopp en strand?

Och när tidens meningsstormar strida,
När sitt larm kring verlden ut de sprida,
Att all sanning synes stum dervid;
Hvilken vishet, då du tveksam spørjer,
Ger åt hjer:at den förlust det sørjer,
Hvilken kunskap, tolkande försoning,
Ger åt anden en förlorad frid?

Se omkring dig! Tusen sjöars stränder
Löfbeprydda möta hvart du vänder
Ögat gladt, och dalar, höjder le,
Öfver allt du hör ett strömfall brusa,
Skogens furor af dess eko susa;
Se och lyssna! — Tusen känslors maning
Skall dig svar på dina frågor ge.

Mot ett mål, hur skönt det än må diktas,
Kan din båg, din sträfvan aldrig riktas
Mera herrligt än ditt fosterland.
Ingen sällhet skall ditt hjerta röna,
Som mer ljuft din kärlek kan belöna,
Än den rena och den trygga känslan:
Jag har lefvat för mitt fosterland.

Äg de höga visdomsskatter alla,
Utan kärlek mägtar du ej kalla
Dock en enda tanke fram till lif;
Kärlek äg, och hvad en vis blott anar,
Med din handling du i dagen manar.
Derför dyra, helga fosterlandet
All din kärlek och din sträfvan gif!

Stå lik trädet med din rot i jorden,
Till ett lif med fostrarinnan vorden,
Ödets stormar så du trotsar blott.
För de safter ur dess barm du tager,
För den vård hon om din lefnad drager,
Skänk du henne frukt och blommor åter,
Skänk det bästa du af himlen fått.

Med förtröstan börjen verket! Inga
Krafter skattar fosterlandet ringa,
Ingens, ingens kärlek det försmår.
Älska det! Ej högre ära vinnes,

Denna ära trognast häfden minnes:
Se, Sven Dufvas namn i Suomis hjerta
Bredvid hjeltarnes vid Lappo står!

Ej den Högstes rådslut kan du spana,
Ej bestämma händelsernas bana
Uti tidens och i rummets tvång.
Derför kärlek dig det högsta vare,
Troget du din andes lif bevare,
Att bland faror, frestelser och strider
Emot målet fri han går sin gång.

Och det målet ej i tiden sviker,
Om du sjelf ej från din ande viker,
Tryggt det står med dig på Herrans bud.
Trogen var i ljusa, mörka öden,
Ett blott sök i lifvet och i döden,
Din är handlingens och viljans frihet,
Och för slutet styr en allvis Gud.

När i bistra, stormuppfyllda tider
Våra fäder stredo sina str der,
Deras blod för fosterlandet rann,
Hvem gaf mod, att dödens våld förakta,
Fosterjordens väl blott eftertrakta?
Hvadan stammade den helga flamma,
Hvilken högt i deras hjertan brann?

Då Agricola med trofast ifver
 Suomis folk det helga ordet gifver
 Tolkadt på dess eget tungomål;
 Säg, hvad vishet så hans ande leder,
 Säg, hvad håg hans hjerta så bereder,
 Att han skapar verk för evigheten,
 Stilla verksam för sitt ädla mål?

Se den vise ifrån Auras stränder,
 Som historiens ljusa fackla tänder
 Öfver Finlands forntid, myth och sång;
 Hvilken makt bevarar så hans lager
 Ständigt frisk, och sprider denna dager
 Utaf kärlek kring hans namn, hans ära,
 Firad med vår bildnings på engång?

Fosterland, o hulda mor, hvars hjerta
 Troget blir och varmt i fröjd och smärta,
 Vid ditt bröst sin styrka anden får!
 Du var fädrens höga hjelteamma,
 Du gaf vishet, gaf förtröstans flamma
 Åt Agricola, åt ljusets vänner,
 Ledd af dig Porthan sin lager når.

Ja, en helig, ljufvig makt sig gömmer,
 Fosterjord, uti ditt sköt och drömmar
 Trygg i dalens famn vid källors brus;
 Mild hans andedrägt med vinden blandas.

Af hans skönhet himlens purpur randas,
Och bland blommor, böljor, skog och lunder
Gå hans drömmar med ett sagta sus.

Men när fädrens sånger nå ditt öra,
När från enslig strand du än får höra
Likt ett eko ifrån flydda dar,
Se, då vaknar i ditt tjusta sinne
Dessa skygga, sköna drömmars minne,
Och din ande, smältande i vemod,
Fosterjorden till sitt hjerta drar.

Och du känner dina fäders dalar,
Hvad i välljud vågen, vinden talar,
Känner egen andes språk igen;
Och den tanken griper djupt ditt hjerta,
Att i nöd, i lust, i fröjd och smärta
Troget följa hvad den anden bjuder,
Och att offra allt och dig för den.

Fråga icke: hvem skall lönen gifva?
Icke: när skall verket färdigt blifva,
Ty det finns en evig Gud, som styr.
Myran lik arbeta och försaka,
För din sällhet skall din möda vaka;
Andens verk blott seklerna fullborda,
Ditt det korta ögonblick, som flyr.

Stilla för det höga målet verka!
 Dina krafter skall den känslan stärka,
 Att din kärlek brinner ständigt ren.
 Fosterlandets ära sök att höja,
 Och din egen skall ej bortgömd dröja.
 Se, på allas läppar redan lefva
 Ädla namnen Lönnrot och Castrén!

Har du hört i nordiskt ljusa natten
 Jemna sorlet af det silfvervatten,
 Våren smälter ifrån fjellen ner,
 Och förnummit hur, när solen höjes,
 Ljudet stigande kring nejden röjes.
 Hur de bäckar, som bland tufvor smögo,
 Vexa ut till floder mer och mer?

Så ock anden stilla verksam krossar
 Sina bojor och den kraft förlössar,
 Som förenar skildas håg i en.
 Och ju högre strålar ljuset sprider
 Desto starkare framåt han skrider,
 Brottas, kämpar, tills han lugnad vattnar
 Gyllne skördar med sin bölja ren.

Derfor, Unge, skolen j ej bida,
 Men gån ut att kunskap, bildning sprida,
 Att förkunna evig sannings lag!
 Kring den värligt vackra fosterjorden

Bären hugnande försoningsorden,
Gån likt milda, friska morgonflägar,
Att bebåda ljuft en nyfödd dag.

Andens värld är stor, och många länder
Har han vid hvars hafomsköljda stränder
Ingen seglare har landat än;
Se, men tanken, som sin frihet känner,
Rodret fattar och sitt segel spänner,
Styr en okänd bana lik Columbus.
Forskare, haf mod att söka den!

I hvart grand en värld af skönhet drömmar,
Hvarje vrå ett ljus, en sanning gömmer,
Som af dig vill sökt och vunnin bli.
För hvar öde skog, som odlarn rödjer,
För hvar hed, som idogheten plöjer,
Nya skatter för vår bildning vinnas,
Blir vår utsigt mera ljus och fri.

Derför gån, att andens bojor krossa,
Att den makt, som bildning kallas, lossa
Ur sitt tvång. Vårt Suomi väntar er!
Se, den makten känner inga hinder,
Kraft vid kraft och håg vid håg han binder,
Nya skatter han åt odlarn skänker,
Och arbetarn nya verktyg ger.

Så beredas fosterlandets fröjder,
Stilla ljusnar det kring dal och höjder,
Till en fridfull och välsignad dag.
Och den finska älskeliga sången,
Mera ej i dunkla fjettrar fången,
Firar jublande i sköna toner
Morgonglansen af sin nya dag.

Hvad skall jag sjunga?

Hvad skall jag sjunga? — Tveksamt så jag frågar,
Der midt i hvimlet jag med lyran står,
Af känslan manad, som i bröstet lågar,
Af sorlet slagen, som mitt öra når.
I dagens yra, under dagens tunga,
Min sångmö, säg, o säg hvad skall jag sjunga?

Jag sjöng engång de drömmar, hvilka tjusa
I lifvets vår, jag sjöng af hjertats grund;
I vestans flägt jag hörde kärlek susa,
Och frid och oskuld lekte i hvar lund.
Men lifvets stormar drömmarna betvingat,
Och dessa sånger längesen förklingat.

Jag sjöng den sällhet, som sig stilla gömmer
I dalens famn, i rena menskobröst,
Som för en vårdag sina sorger glömmar,
Och för hvar smärta har en tår till tröst
Ack! denna sällhet fyllde ej mitt hjerta,
Och ej af tårar stillas sen min smärta.

Jag kärlek sjöng. Sig sjelfva heden klädde
 För skaldens blick i vår och blommors glans;
 Den fläck af jorden, som hans fot beträdde,
 Ett eden var, och detta eden hans.
 Nu äro vårens alla blommor brutna,
 Och detta edens portar evigt slutna.

Och dock jag står med hjertat än detsamma,
 Med samma lyra midt i hvimlet här,
 Ut i mitt bröst bor än den fordna flamma,
 Och tänder nya, lefvaude begär.
 Ur drömmens mänskensljufva natt jag vaknar:
 Vid solens ljus dess fröjder ej jag saknar.

Till dårlig lek, till veklig lust, o lyra!
 Jag dina strängar mer ej stämma vill,
 Ty blommans vällust, fjärilns, känslans yra,
 De höra stoftets korta fröjder till;
 De likna granden, som i värmen stimma,
 En suck, en doft, ett irrsken och en dimma.

Nej! ömma suckar vill ej tiden höra,
 Och dina drömmar skall han stolt försmå,
 Ty andra suckar ljuda i hans öra,
 Och andra drömmar mörk han tyder på.
 Men barnen alla stå omkring den höga
 Och läsa tveksamt i hans dunkla öga.

Ett qual, en oro folkens sinnen fattat,
 Och håglöshet har följt i deras fjät,
 Har blodet kylt och själens krafter mattat,
 Och röfvat menskan hennes majestät.
 Till frihet mägtar anden sig ej svinga,
 Han njuter stundens fröjder eller inga.

Jag ser omkring mig: menskoanden trälär,
 Vid stoftet fäst, i sjelfviska bestyr,
 Lik snäckan, fångslad i sitt skal han krälar,
 Och ljuset, lifvets bästa gåfva, skyr.
 Fians ej ett ord, som mägtar skalet bräcka,
 En röst, att anden ur sin dvala väcka?

Ack! när en dag historiens engel tågar
 Till doms, med griffeln lyftad i sin hand,
 Och efter Wäinös, Suomis söner frågar,
 Hvad skall han rista? — Skall väl fädrens land
 Af fädrens ande lifvas än den dagen,
 Och deras söner kännas än på dragen?

Du nya slägte! när i stjernenatten
 En sakta suck stör hjeltegravens frid,
 Och flyger manande kring land och vatten,
 O, bäfvar ej ditt innersta dervid?
 Och när dig når ett ljud från forna dagar,
 Hörs ej en röst ur hjertats djup som klagar?

Se af din dygd, af dina forna dater,
 Din redbarhet är endast minnet kvar.
 För dårskap blott, för guld och stolta later,
 För stundens lust du håg och hjerta har.
 Och doldt är allt det sköna, fria, höga
 Af sjelfviskhetens bindel för ditt öga.

Hvad skall jag sjunga? — Männe eder ära,
 Ert pris, j hjeltar uti dagens flärd?
 Skall jag ert högmod söta offer bära?
 Åt last och dårskap ge min sångargärd?
 Och under smicker slafviskt eder följa,
 Att edra spår, de mörka blomsterhölja?

Nej! fädrens andar dristigt vill jag mana
 Ur gröna kullar, ur den friska jord,
 Till sångens lif, vill tälja deras bana
 Med kraft och eld, med klara sångarord,
 Att, om det finns i Suomi än ett hjerta,
 Det fröjdas skall och gråta ut af smärta!

Jag vill besjunga höga samhällsdygder
 Och kärleken till Gud och fosterland,
 Den håg, den kraft, som uti Suomis bygder
 Skall återknyta alla Brustna band,
 Det ljus som lyser båd' palats och hydda,
 Och denna frihet, som skall ljuset skydda.

Kanske förgäfves dock skall sången stämmas,
Och ingen lyssna till min lyras slag;
Måhända skall dess toners genljud hämmas
Af något dunkelt ödes hårda lag.
Då — när min tro på ljusets makt jag mister —
O, bristen strängar som mitt hjerta brister! —

Dock, hvarför vredgas, arma sångarhjerta?
Du blef ju blott en högre ordnings tolk.
Till ädel frukt med kraft göm djupt din smärta,
Men smäda ej i öfvermod ett folk!
Och smäda tiden ej! — Emot dess strömmar,
Ack, hvad betyda väl en ynglings drömmar?

Hat och förlåtelse.

Hvi hatar du, hvi vredgas du?
Hvi stör du jordens frid?
O, hjerta, bjud försoning nu,
Och lemna blodig strid! —
Från stjernors skara ljuder
En helig röst, som bjuder:
Du menska håll din broder kär!
Af kärlek blott mitt rike är!

Du sårar djupt din nästas bröst
Och tänker ej derpå,
Då kallar honom grafvens röst,
Och bort han måste gå.
Hvar nu försoning finna?
Förgäfves tårar rinna.
En fläkt far öfver grafven der
Och suckar djupt: för sent det är!

Och när engång i skuggors land
Du skall för honom stå,

Som domen eger i sin hand,
Hur skall det då dig gå?
Der skall du evigt gråta,
Om ej du lärt förlåta.
Förgör det hat, din frid förstör,
Se, kärlek blott till himlen för!

Herrans ord.

Sorg och glädje, med- och motgång akta
På Herrans ord och det med lust betrakta!
När jordens fröjder komma och försvinna
Och dina pulsar utaf oro brinna,
Då ingen stråle tränger genom töcknen
På lifvets stig, då mörkt det blir och kallt;
Liksom en Samum i den stora öknen
Går fram och härjar och förtorkar allt.

Då drick . . . drick djupt ur denna lifsens källa,
Hvars gömda ådror oförgängligt välla!

Och du skall få din andes helsa åter,
Ditt hjerta klappa skall af högre fröjd,
Och sjelfva tårarna, ditt öga gråter,
Dig skänka tröst och frid från himlens höjd,
Der ljuset åter fram ur molnen bryter
Och till en lustgård öknarna förbyter.

Julpsalm.

Engel du, hvars vingar ljusa
Glänsa der bland stjernors tal
Och i rymden heligt susa,
Då du nalkas sorgens dal,
Segerfröjd din ankomst helsar,
Jorden du ur mörkret frälsar.

Ljus vid ljus hvar hydda tänder,
Ögat ler mot spisels brand,
Nyfödd dager hoppet sänder
Öfver hem och fosterland,
I hvar hjerta mängs en droppe
Af din salighet deroppe.

Ung blir själen, ungt blir sinnet,
Ljufva vårar hvilka flytt
Blomstra doftande i minnet
Lifva pulsens slag på nytt;
Gubben år och mödor glömmer
Och om barnets sällhet drömmer.

Frid på jorden engeln bjuder,
Frid i hvarje menskobröst;
Sången, som ur templen ljuder,
Lik ett eko af hans röst
Högt förkunnar när och fjerran:
Evigt stor och god är Herran!

Du död, hvar är din udd? Du graf, hvar är
din seger?

Hon slumrat sakta från lifvets smärta,
Från alla fjettrande stoftets band,
Ur jordens drömmar med saligt hjerta
Hon vaknat upp i ett bättre land,
Der allt förklaras,
Som ej hon visste,
Och allt bevaras,
Som här hon miste,
Der allt försonas i ljus och frid,
Och glädjen varar till evig tid.

Ack, ljuf och vänlig som aftonflägten,
När mildt hon bådars oss nattens ro,
Är bleka engeln i dunkla drägten
För dem, som älska, för dem som tro!
Och jordens plågor,
Och ödets ilar,
Och smärtans lågor,
Och sorgens pilar,

Ej bry det bröst, som i oskuld tryggt,
Sitt hopp, sin lycka på Herran byggt.

J klagen ömt. att den goda flygtat,
J sörjen djupt, att hon borta är,
Att dottren, makan, att systemen lyktat
Sitt milda öga för alltid här!

Att ingen, ingen

Så ömt mer leder

Den späda ringen,

Och lär och beder,

Att härjarn lemnat blott saknad kvar
I stilla hemmet, hvars fröjd hon var.

Dock nej!.. ett finnes, som ej är härjadt,
Som hvarken matk eller rost förtär,
Ett evigt frö undan stormen bergadt,
Som lifvets skönaste frukter bär —

Den tröst, hon lärde,

Den dygd, hon öfvat,

Den eld, hon närde,

Den tro, hon pröfvat,

Som minnen blomstra i edra bröst,
Och veta icke af köld och höst.

Från henne helsa de eder: „Gråter
Ej mer!.. Jag lefver ju.. lefver än!

Jag är ju när edra hjertan åter,
En öm, en trogen, en evig vän!“ —

Så ger oss grafven

Ånyo lifvet,

Med dödens glafven

Vårt hopp är skrifvet.

Hur ljuft att dö såsom hon, hur gladt

Att gå till ljuset från jordens natt!

Förbi! O Nej!

Låt smärtans heta källsprång strömma
Ur hjertats tysta, djupa qval,
Ty snart dess böljor milda, ömma,
Sitt silfver strö i minnets dal,
Och blommor stå vid böljans strand,
En helsning från ett bättre land.

Ack! när det sista band skall brista,
Då blir det natt i menskans barm;
Med blicken på den svarta kista
Står tröstens engel tyst och arm.
Förgäfves klaga, ropa vi — — —
Det är så tomt, det är förbi!

Förbi! — O nej, förlossad anden
Sig iklädt ljusets rena skrud,
Och fri de tunga, trånga banden
Hon står nu vingad inför Gud.
Haf tröst! Hög blicken, se hur skön
Hon tolkar der ert hopp, er bön!

Det lider.

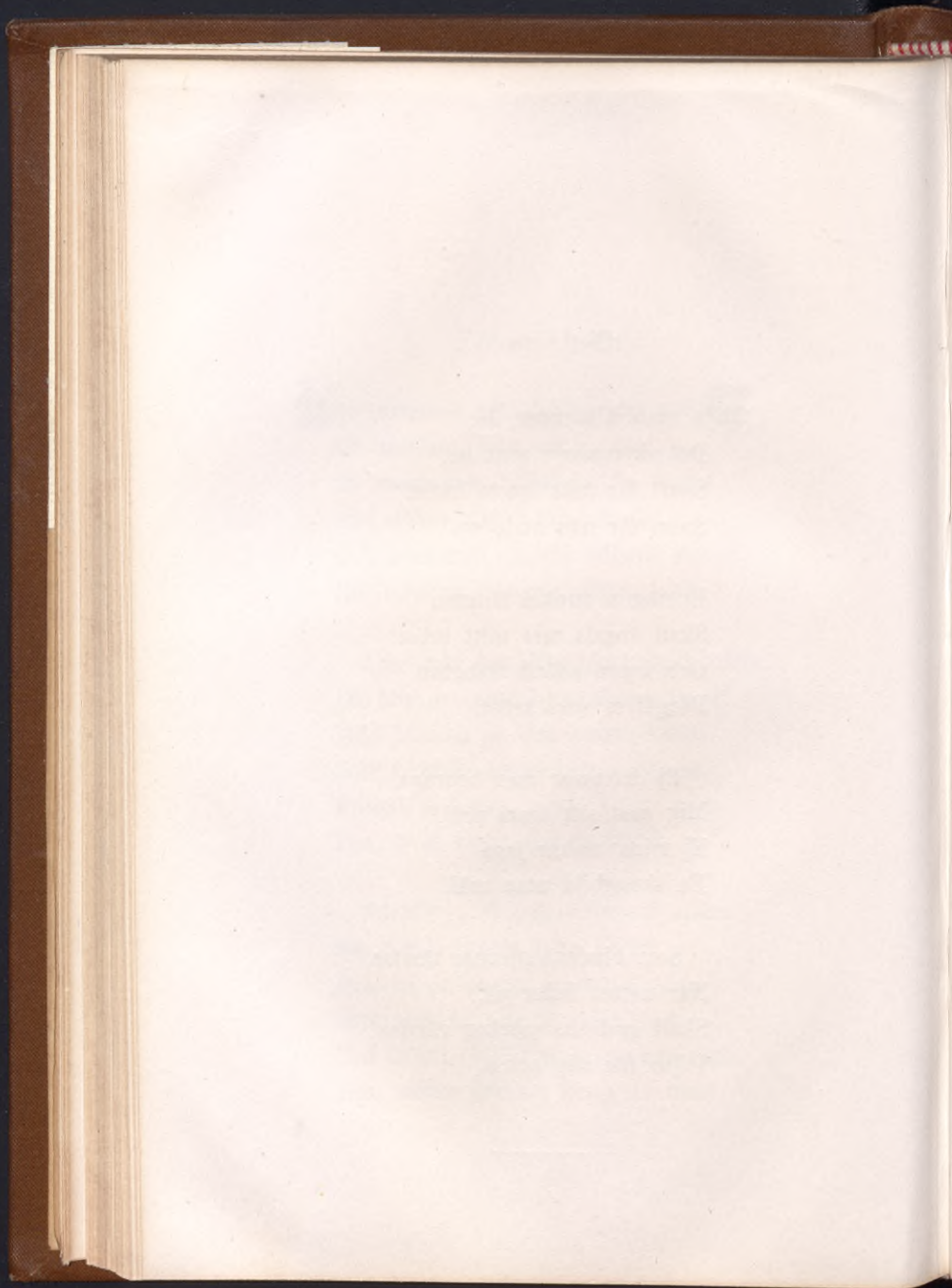
De snabba stunder ila,
Det skymmer i mitt bo,
Snart får mitt hjerta hvila,
Snart får min ande ro.

Ej någon dunkel längtan
Skall ängsla mer mitt bröst,
Och ingen ohörd trängtan
Förgäfves söka tröst.

Ej drömmar mer bedraga
Mig med sitt toma prål,
Ej mina tankar jaga
En skuggbild utan mål.

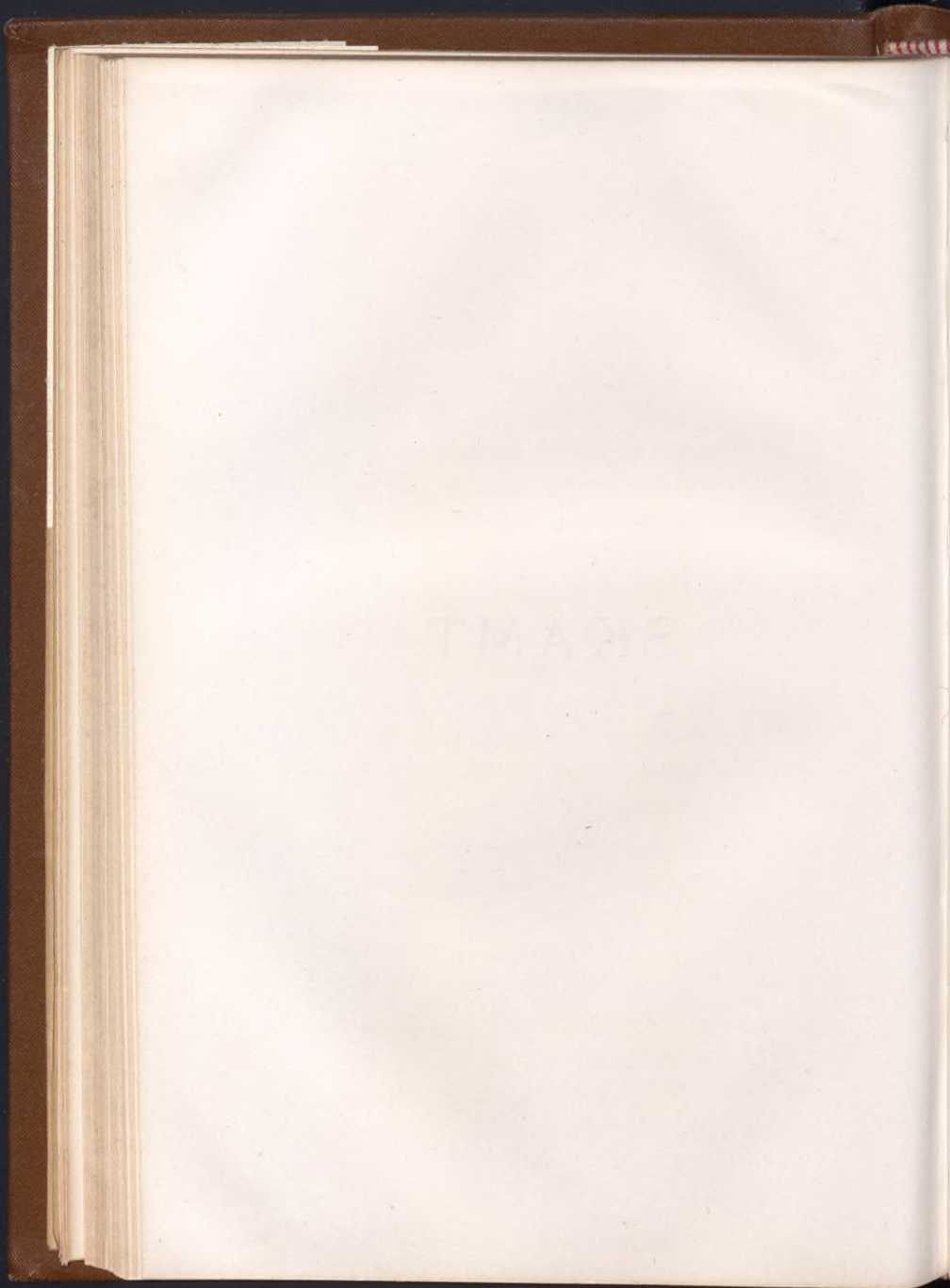
Som himlens stjernor tändas,
När natten faller på,
Skall grafvens mörker vändas
I ljus för mig också.

SKÄMT.

I mörkret.

Smän af tanken och bläcket, svaren,
Hvi jemt j skriken så gällt på ljus?
Det gagnar ingen, och vill j faren,
J låga matkar i jordens grus!
Nog hjälpa vi oss med fädrens tankar,
Med fädrens pertor, och fädrens dankar
I mörkret.

För många ljus kunna vi ej lida,
Oss trones lampa tillräcklig är;
Dess strålar icke i ögat svida,
Och sömn och frid hon åt hjertat bär.
Hvad gagnar oss edert ljus som brinner?
Ack! Himlaherden nog fåren finner
I mörkret.

Hvad vore, säg oss, väl jordens store,
Hvad vore maktens och ärans glans,
Ja, sjelfva dygden, säg hvad den vore,
Om icke mörker på jorden fanns?

Ty dygd i mörkret sin fristad finner,
 Och mäktig statskonst sin väfnad spinner
 I mörkret.

Om i det mörker, der lärdom famlar,
 J tänden upp edra dumma ljus:
 Se, straxt tillhopa systemet ramlar,
 Och herrligheten blir idel grus.
 Låt mörkret vara, det gagnar staten!
 Låt lärdom bygga för äran, maten,
 I mörkret.

För tankens ljus och förnuftets lykta,
 J gaspatroner förskonen oss!
 Se, fröjd och sällhet från jorden flygta,
 För vilda flamman af edra bloss.
 I mörkret oskulden allting vågar,
 Och ingen märker om kinden lågar
 I mörkret.

Från ljuset kommer allt ondt i världen,
 Så visst som jorden kring solen går;
 Se, hatet, afunden, ståten, flärden,
 Allt ondt af ljuset sin näring får;
 Då höga, låga, då arma, rika
 Som bröder äro hvarannan lika
 I mörkret.

I hvarje gränd vill du lyktor hänga?
Nej pass! släck ut dem vi hafva förr.
Då skall sig borgaren husligt stänga
Fromt med sin dygd inom lås och dörr,
Och ej kring gator och torg mer drifva
Men i sin nattrock derhemma blifva
I mörkret.

Ja, bröder låtom oss mörkret lofva!
Hvem hittar ej i sitt eget hus?
Hvem ser ej äta, hvem kan ej sofva
Och mycket annat förutan ljus?
Nog hjälpa vi oss med fädrens tankar,
Med fädrens pertor och fädrens dankar
I mörkret!

Värnepligtsvisa.

 m värnepligt vi få en gång,
Vi hurtigt stämma upp en sång
Och prisa dem, som kämpat för
En lag, som all vår sällhet gör,
Som blir vår framtids fasta borg
Och räddar oss ur nöd och sorg.
Nog allting bra och lyckligt går,
Om Finland värnepligt blott får.

Hur stolt att trampa ärans fält,
Att fostras i kasern och tält!
Att fröjdas åt gevärens smäll,
Och ståta i en grå schinell!
Att räknas till den stora här'n
Och heta rikets tappra värn!
Hur ärofullt i striden gå
Och kanske „Stanislawkan“ få!

Och stupar du i fjerran land,
Långt skild från hemmets fagra strand,

Om ingen vän dig handen gaf
Till afsked, ingen vet din graf;
Var tröst' min vän och fatta mod,
Förgäfves ej du spillt ditt blod!
Ditt namn till efterverlden går
Ty det i „Invaliden“ står.

Om vi beskedligt skicka oss
Samt troгна, nöjda, lyda, slåss,
Vi få till slut artilleri.
Då blir minsann ej raljeri
För turk, tatar, att titta hit!
Och pengar få vi på kredit
Att föra ut de största dåd
Och rösta i Europas råd.

Bort, bort med hyfvel, bok och plog!
De äro ej vår odling nog.
Musköt på axlen, marsch framåt
På segrarnes och farans stråt!
Upp ungdom! lemna flitens värf
Och fatta pliten, eldad, djerf.
På Balkans spets, vid Donaus strand
Blöd för ditt dyra fosterland!

Löjtnant Nätt.

En löjtnant, svag till kropps-konstitution,
Fast stark i dansa och kurtisera,
Begärde tätt och ofta permission,
När just det gällde värst att exercera.
Hur kommer det sig, sade med en ton
Af ömt bekymmer lilla fröken Klara,
Att löjtnant Nätt alltjemnt har permission?
Kan det af någon hjertåkomma vara?
Åh, ingen fara! erhöll hon till svar,
Han endast klokt på sina krafter spar.
Blir det blott krig med dunder och kanoner,
Gör han en konst i sina permissioner.

När jag blef adlad.

Den adeln numer' blifvit liberal,
Och borgarene stockkonservativa,
Skall säkert det ej väcka elakt tal,
Om adelsman nu jag ock skulle blifva.
Jag därför ej förråder fanan; Nej!
I grunden är jag dock som förr plebej,
Plebej, plebej!

Väl har ock jag fört mycket hänfullt tal
Om bördens skamliga prerogativer,
Men adeln var ej då så liberal,
Och menskan leds af vexlande motiver.
Skall man mig därför kunna klandra? — Nej!
Man görs till adelsman, men föds plebej,
Plebej, plebej!

För alla tjenster, dem jag staten gjort,
Vill jag visst ej till någon nåd mig truga;
Men, Herre Gud, om man vill framåt fort,
Så bör man ock ha lärt en smula buga:

En liten bock, är sådant synd väl? Nej!
Ty bockar gör ju ständigt hvar plebej,
Plebej, plebej!

Aristokraten råder jag ej till
Att rynka näsan åt plebej-noblessen;
En man som jag kan göra hvad han vill,
Ty jag mig vetat ställa väl med pressen.
Skall riddarhuset våga mucka? Nej!
Der fins förut så mången god plebej,
Plebej, plebej!

Om embeten och titlar jag tar mot,
Sker det för dig, mitt fosterland, da dyra!
I mig du har en verklig patriot
Och patrioterna — de skola styra.
Mig rör ej sen, hvad häfden säger! — Nej!
Jag ler deråt som ädling och plebej,
Plebej, plebej.

Den första kärleken.

Tusen drömmar i mitt hufvud sväfva,
Tusen känslor i mitt hjerta bäfva,
När din bild sig för min tanke ter;
Säll jag mig invid din sida tycker,
Djerf och öm din hvita hand jag trycker,
Och mot mig ditt milda öga ler.

Allt hvad ljuft jag bär uti mitt hjerta,
All min längtan, all min fröjd och smärta
Hviskar jag i varma ord till dig.
I mitt ögas glädjedruckna blickar,
I den suck, som dig mitt hjerta skickar,
Vågar då min kärlek röja sig.

Men när sen dig sjelf jag återfinner,
Mina läppar knappt jag öppna hinner,
Förr'n mitt mod försvunnet är totalt:
Blygt om vädret blott jag converserar,
Sista balen tjusad admirerar . . . .
Ack, det är i sanning rätt fatalt!

Stadsflickan.

Min mamma sagt: det går ej an,
Att jemt på baler flyga,
Men hur hon bannar mig, minsann
Hon kan mig öfvertyga;
Ty baler, kärlek och kurtis,
Det blir min lust och min devis!

Ack! blott jag tänker på en bal,
Af lust mitt hjerta bäfvar.
Hvad oro, när man i sitt val
Bland balparyrer sväfvar!
Min fröjd är kärlek och kurtis,
Och moderna ifrån Paris!

Den skära, som så väl mig klär,
Och blommor skall jag taga.
Mon dieu! vårt kön ju skapadt är
Att fångsla och behaga.
Ack, kärlek, kärlek och kurtis,
Du gudadryck, du englaspis!

Uti en vals med honom, som . . . . .
All verdens tråk man glömmar,
Och runda åtta dagar om
Jag än mig valsa drömmar.
O kärlek, kärlek och kurtis,
Af eder lefver blott Elise.

Fast mamma puttrar är hon god.
Hur henne jag skall smeka!
Och pappa gubben har ej mod
Att mamma något neka.
Men kärlek, kärlek och kurtis,
Jag sköter på mitt eget vis!

Jag låtsar, att jag icke hör
De stackars offrens fraser.
Ej sannt? Om man är klok, man bör
Ej slösa just med gracer;
Ty kärlek, kärlek och kurtis,
De lefva blott af en kapis!

Men börjar någon dignitet
För mig om kärlek stamma,
Jag rodnar i all blygsamhet,
Och svarar: fråga mamma!
Men kärlek, kärlek och kurtis,
Jag lemnar ej för något pris!

Min blifvande, min kära man
Skall frihet mig förinna.
Ty någon munk är icke han,
Och jag ej någon nunna.
Ja lefve kärlek och kurtis!
Allt pryderi är en sottise!

Kaffekalaset.

.....
„Och när hon bara får en tår på tand,
Ej är så noga om en tand för tunga“.

Rådinnan hon satt i sin soffa, så bred,
Och katten och knähunden sutto der med.
O, hade den herrliga synen du sett,
Då visste du grannt huru tre varda ett!

Men „gojan“, med min af en aristokrat,
I fönstret bland krukorna gick så kavat,
Och mamma hon skrek likt en liten mamsell:
Mitt barn, sad' Rådinnan, min unge, var snäll!

Då kommo der damer, de voro ej få,
Förföriska alla, det kan man förstå:
Naturen, den hulda, har skapat dem så,
Blott något de ha att förföra sig på.

Så ömt och så hjertligt de helsa hvarann,
Att „misse“ får tårar i ögat minsann.

Värdinnan hon sitter med hund och med katt,
Och läspar välkommen, välkommen min skatt!

Bland fruarna blir nu en oro, ett spring;
Mamsellerna sätta sig blygsamt i ring.
Och fruarnas tal går på slag och på bak,
Men flickorna hafva en finare smak.

De hviska, de hviska helt sagta, helt tyst,
Hur dem uti drömmen en engel har kysst.
De prisa förtroligt den sednaste bal,
Och rent och oskyldigt är allt deras tal.

Nu drickes det herrliga kaffe med flit,
Det drickes med kringla, det drickes på bit,
Och tungorna smattra i sal och gemak,
Som hagel på saltorkadt gråpapperstak.

Men Borgmästarinnan med pomp och med vig
Nu ordar helt visligt om heder och pligt;
Och pligtfälld nu blifver hvarendaste karl,
Ty giftermålsbalken studerat hon har.

Kommererådinnan till orda sen tog:
Grossörskan sin vän hon berömde — — och log.
Min jungfru berättat så här och så här,
Och sedan berättade kusken det der.

Då klämde prostinnan en suck ur sitt bröst,
 Och talade gudligt med ynkelig röst:
 Hur syndigt och flärdfullt! — Men syster hör på!
 Var syster väl bjuden till Grefvens också?

Apotekerskan visste så noga besked
 På krämpor, af hvilka hvar menniska led;
 Att piller hon bakat, det kände man nog,
 Och malört behändigt i talet hon slog.

Kaptenskan i ordfäktning öfvad och vig,
 Upptände med tungan ett brinnande krig;
 Med hvassa och giftiga pikar man stred,
 Dock ströko der heder och ära blott med.

Och stridsbullret hördes till sednaste qväll;
 Men segern, den vanns af en gammal mamsell.
 Hur mopsen än skällde, hur „gojan“ än skrek,
 En hårsman ur fältet dock mön icke vek.

Sist skiljdes man åt. Om Rådinnans kalas
 På hemvägen hördes mång' tvetydig fras.
 Så dagarna här uti Kråkvinkel gå,
 Att roligt det är kan du lita uppå.

Lefvande bilder.

Efter antiken.

. . Die entgötterte Natur.

„Die Götter Griechenlands“.

Schiller.

I.

De tre Gracerna.

Säg, har du skådat eller anat
Den skönhet, som Canovas hand
Utaf den kalla marmorn danat?
Den skönhet, som i konstens band
Sin gudahärkomst uppenbarar,
Som, fast till vanskligheten dömd,
Fastän i stenens fångsel gömd,
Sitt lif, sin frihet dock bevarar?
Har du Canovas Gracer sett,
De trenne bilder enigt slutna,
De trenne väsen sammangjutna
Harmoniskt, heligt uti ett? —
De milda dragena, de rena,
De kyska formerna, de lena,

Det majestät, som gjutet är
 Ut i en evig oskuld der,
 Den skönhet alla drag förråda,
 Hur kan ett öga detta skåda,
 Och icke ana, icke se
 Behagets tjusande idé?

Ack, säkert har du sett också
 De trenne gracer i tricot,
 De *paradisiskt* sköna gracer,
 Med Venus uti blick och min,
 Med kindens rosor af karmin,
 Och litet blygsamhet af gazer?
 Såg du den höftens rundning, o,
 Der lifvets fullhet tyckes bo,
 Den rundade, den mjuka armen,
 Den utaf oskuld fulla barmen,
 Uppå hvars liljevita snö
 Små kupidoner kälke åka,
 Då icke inre flammor råka
 Förvandla vintern uti tö?
 Hvad är idén i stenen gjuten,
 En skönhet utur marmorn bruten,
 Mot denna skönhets prakt ändå
 I silkeslenaste tricot?
 Hur ljuft den mjuka hand sig stöder
 På det som Amor skapat så

Till örngott att få hvila på;
I hvarje from, hvar blick der glöder,
En längtan och en lust så glad,
Jag ej beskrifva kan till hvad!
Och benets muskler spännas alla
Som hördes flöjtens toner kalla
Chariterna till galoppad
Med Cyperns smärta Oread.

Hur tjusa ej de hulda gracer
Med fikonlöf och skira gazer,
Med blygsamhet utaf tricot
Och oskuld af karmin också? —
Af Evas döttrar hvem får priset?
Männ' scenens oförställda tre,
Parterrens gracer, eller de
I logerna och paradiset?

II.

Venus.

Det fanns en tid — den finns ej mer —
Då glada gudar stego ner
Ifrån Olympens höga salar
Till jordens ungdomsfriska dalar,
Och lyckligt fria någongång
Från gudaetikettens tvång,
Med jordens döttrar ömma, sköna
Idylliskt lekte i det gröna;
Då sjelfva ljusets, sångens gud
Förtjust bad system Luna vaka,
Och gick att livvets sällhet smaka
I famnen af en jordisk brud;
Då Jofur, gudars far, den höga,
Från Junos afundsamma öga
Sig stal till mången jordisk fröjd,
Som i Olympens svala höjd,
Hos sin gemål och herrskarinna,
Ej blixstens herre kunde finna.
Det fanns ännu ett samband kvar
Emellan det som menskligt var
Och det gudomliga. — Ack! ingen
Förstulen sorg än Psyche tryckt,
Ty Amor icke än till flygt
Förtörnad lyftat gudavingen. —

Det fanns en tid — den finns ej mer —
Den glada tid, då till exempel
Man Venus dyrkade i tempel,
Och för dess fötter lade ner
Som offer — — dufvor. — Hos Thalia,
Till hvilken Momus börjat fria,
Har kärlekens gudinna nu
Hyrt in sig, verkligt, kära du!
Och hvilken trashank som behagar
Kan fröjdas åt dess skönhets smek
För några fattiga kopek,
Så snart det är spektakeldagar. —
Ja, ödet ock för gudar styr!
Hon varit stadd på äfventyr
Den stackars Venus. Sedan gubben
Med släggan på den svarta stubben
Blef svartsjuk, och i raseri
För något smått koketteri
Den hulda jagade på porten,
Och Mars, den krigsman båld och god,
I striden borta, icke stod
Att finna mera der på orten,
Så tog gudinnan sitt parti,
Bad kammarpigan, konsterefare,
Att spänna kattorna för charen,
Tog tömmarna och satt sig i. —
Men hur hon kuskade kring verlden

Och litet fåfång förde ståt,
Så gick det rysligt pengar åt,
Och fattigdom blef slut på färden.
Hon diadem ej mera bär,
Och inga armband uti dansen,
Idalias gördel pantsatt är,
Och nipperna på assistansen.
Ett stycke siden att drapera
Kring armen, höfterna med mera,
Och några bleka rosor har
Hon nu af garderoben kvar. —
Hon är ej mera i sitt esse.
Dock — såsom *Venus des belles fesses*
Hon ljufva intryck lemnar ju,
Och vinner hjertan plumpt ännu.

Iswoschiken.

Hela världen åka vill,
Är så tung och trötter,
Derför hör mig världen till
På de klena fötter.
Jag beskattar allihopa,
Och till mig de alla ropa:

Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

Jag en väldig statsman är,
Styr galant i backen,
Fast jag band om magen bär
Och kraschan i nacken.
Brunte vet nog när det gäller,
Låts ej om fast piskan smäller.

Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

Ej på egna ben man kan
Komma fort i världen,
Låt mig därför unge man
Hjelpa dig på färden.

På en qvart du kan, besinna,
 Uti tjugu förmak hinna.
 Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

Då i mödor och besvär
 Andra menskor bråka,
 Sitter jag med piskan här
 Och ger alla åka.
 Herre Gud hvad det är roligt!
 För mig sjelf — för andra? — troligt.
 Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

Om för falskt och utländskt vin
 Dina knän ge vika,
 Räddar jag dig från allt grin.
 Ingen käft skall skrika,
 Att din enfald dig har tvingat
 Och på fall din svaghet bringat.
 Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

Men jag har en tro för mej,
 Den, att allt är lika:
 Efter taxa går det. Hej!
 Fattiga och rika!
 Fast bland många går den läran:
 Vi betala blott med äran.
 Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

Uti nattens tysta hägn
 Ack hvad hemligheter!
 Uti månsken och i regn
 Hvilka herrligheter!
 O, hvad herrar och mamseller!
 Hur det går och hur det smäller!
 Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

De som gå till fots alltjemt
 Och till mig ej skatta,
 Deras lön blir — smuts och skämt;
 Deråt alla skratta.
 Lär dig, åsna: skuld ger pengar,
 Genom högfärd får man drängar,
 Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

Liknar jag ej just en kung
 Purpurklädd med krona,
 Fast jag icke trött och tung
 Får på guldstol throna?
 Hopp! Min mödas enda gåfva
 Är min enda njutning — sofva.
 Iswoschik! Iswoschik! — Skarej, skarej, Iswoschik!

Men som kung behöfver jag
 Icke veta mycket,
 Folket styres efter lag,

Menskor efter tycket.

Brunte styrs med tvenne tömmar,

Och fast han för piskan ömmar,

Iswochik! Iswochik! — Skarej, skarej, Iswochik!

Herrar! kom' och åka här,

Det skall gå på trafven.

Mig är lika hvart det bär,

Bär ändå till grafven.

Men när ni gått bort ur verlden,

Ropen då på himlafärden:

Iswochik! Iswochik! — Na prava raskt, Iswochik!

Till min stöfvel.

Dig stöfvel jag egnar min blygsamma sång!
Af andra besjungs du väl bättre engång.
Du stiger i pris och i värde alltfort,
Ty menniskan älskar hvad högt är och stort.

Ditt välde är större än ära och gull,
Ty verlden den stora af stöflar är full.
Men skilnad i rangen man, såsom sig bör,
Emellan stor stöfvel och storstöfvel gör.

I skrud utaf bockskinn du glänser så rar,
Af oxen i botten du dock något har:
Se, deraf din styrka! Gud fröjde din själ!
Men mäktigast är du med sporrar likväl.

Ej röfvas af smälek dig ärones kran;
Ju mera du svärtas, dess mer får du glans.
Och smord får du vara hvar eviga dag
Förutan allt klander, men det får ej jag.

Lik snillet, din tjenst och din möda till tack
Du trampas i stoftet af dumhet och pack,
Men du har galoscher till skydd, det förstås,
Och det saknar snillet rätt ofta gunås!

Och mången med känslor, med hjerta i brand,
Får vandra allena i sorgernas land:
Fast icke ett hjerta besitta du må,
En maka så trogen du äger ändå.

Tre knektar jag känner, som utan all strid
Sig utmärkt i denna vår fredliga tid;
Men framför båd ljusknekt och kortknekt ändå,
O stöfvelknekt, kommer din ära att gå!

Se, funnos ej qvinnorna till i vår verld,
Och tofflor ej heller; så sannt jag är lärd,
Då funnos här stöflar på jorden långt fler
Än menskor, — o stöflar, hvad lycka för er!

Och ofta jag storligen undrat uppå
Hur ödet det mäktiga tillställt det så,
Att, stöflar, j ären så lyckliga j?
Ack, ofta jag önskat en stöfvel att bli!

Jamber.

I wonder, that thou being (as thou say'st thou art) born under Saturn, goest about to apply a moral medicine to a mortifying mischef.

(*Much ado about nothing*).

I.

Jag såg engång i ett af Bacchi tempel,
På vår tids prosa äfven värdshus kalladt,
Apollos söner samlade till fest;
Och festen gällde något stort och herrligt,
Söm ej lär kunnat sen realiseras,
Emedan man derom ej något hört.
Dock mins jag, att en talare der sade,
Att den var full af djup betydelse,
Af helig vigt, och sist retoriskt skönt
Den kallade *en minnesfest för hoppet*.
Det var en syn den festen just att se:
Af raske ynglingar en hoppfull samling,
Ett florilegium af landets blomma.
På friska läppar hängde punschens dagg,
Och lik ett flor, en dunkel morgondimma

Låg öfver skaran blåa tobaksskyn.
Så stå i morgontöcknet vårens blommor
Och vänta ljus. Gud signe barnen små! —
Men när med Bacchi saft, hvars ånga sätter
Den ädla tankens „Dampfmaskin“ i gång
Och qväfver sorgen, att blott fröjd må lefva,
De raske kämpar eldat håg och mod,
Och sist inspirationens stund var kommen,
Då steg der fram med fylld pokal i hand
En hugstor yngling, drack, och höll ett tal.
O, med en värma, med en eld han talte
Och påstod djerft: vi lefva i en tid!
Men hög, profetisk klingade hans stämma,
När med en tragiskt-demosthenisk gest
Han lät ett ord om *tidens anda* falla,
Hur den är mäktig och hur den bör gå
Blott framåt, för att icke gå tillbaka;
Hur denna anda stadd på värfning är
Och hyser mycket tycke för studenter.
Han rådde sedan brödren i Apollo,
Att oförtöfvadt mangrant kläda sig
I vetenskapens granna uniform,
Och låta skägget växa, ty — så talarn sade —
Med vishet kommer man dock längst i verlden.
I edra bröst, han ordade till slut,
Bo håg och kärlek för allt stort och herrligt,
Bo friska krafter för att mycket verka,

Och därför bör' ni veta: för allt stort,
 Allt herrligt, allt hvad godt skall ske,
 För detta allt ä' vi representanter! —
 Och när jag ser hur hyggligt ni er skicken,
 Hur ni beskedligt edra lexor läsen,
 Då fylls mitt bröst utaf en tanke hög,
 En känsla mäktig, och en siar-röst
 Ren talar om det herrliga, det stora,
 Som genom er, hugstore män, skall ske!

Men när som talarn slutat, flög mot skyn,
 Mot taket vill jag säga, bifallsropet
 Från rörda stämmor, utur stolta bröst,
 Och det var ingen ibland hela skaran,
 Som icke tyckte det var synd och skam,
 Att verlden ej hans stora tankar kände.

Men månan stackare, som ensam satt
 Med filosofisk min på himlahvalfvet,
 Och sina tysta reflexioner gjorde
 Om alla sträfvandens fåfänglighet,
 När midnattstiden han Apollos söner
 Såg arm i arm till sina hemvist sträfva,
 En tanke tänkte, hög och himmelskt klar
 Liksom han sjelf. Och denna tanke var? —
 . . . Att krögarns punsch var stark just med besked!

II.

Med bleka kinder, ögat tungt och matt,
Med hjertat tomt — och fullt på samma gång,
Af minnen fullt från sista kotiljong,
Kom en af landsens döttrar från en bal. —
Det var en herrlig natt, och tusen stjernor
Med vänligt klara, oskuldsfulla blickar
På Finlands stilla bygder sågo ned.
Men flickans blickar mötte stjernans icke;
Hon satt försänkt i sina reverier,
Och fantasin uppå sin fjärilsflygt
Sig trasslat in uti ett par mustascher.

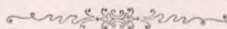
Då står med ens i ljusa vinternatten
I hennes väg en man. Hur han såg ut
Det vet jag ej; dock var han väl ej ful,
När trygg skön jungfrun i den sena timman
Hos honom tordes dröja. Med en bugning
Han sirligt helsade och talte så:
„Du ädla dotter af det gamla Finland,
Det arma, redliga och goda land,
Ditt ljusa öga säkert det ej undgått,
Att vi ett vackert väder ha i natt.
Ja, äga ständigt vi blott vackert väder,
Och mat samt helsa denna mat att äta,
Nog går det oss och menskligheten väl.

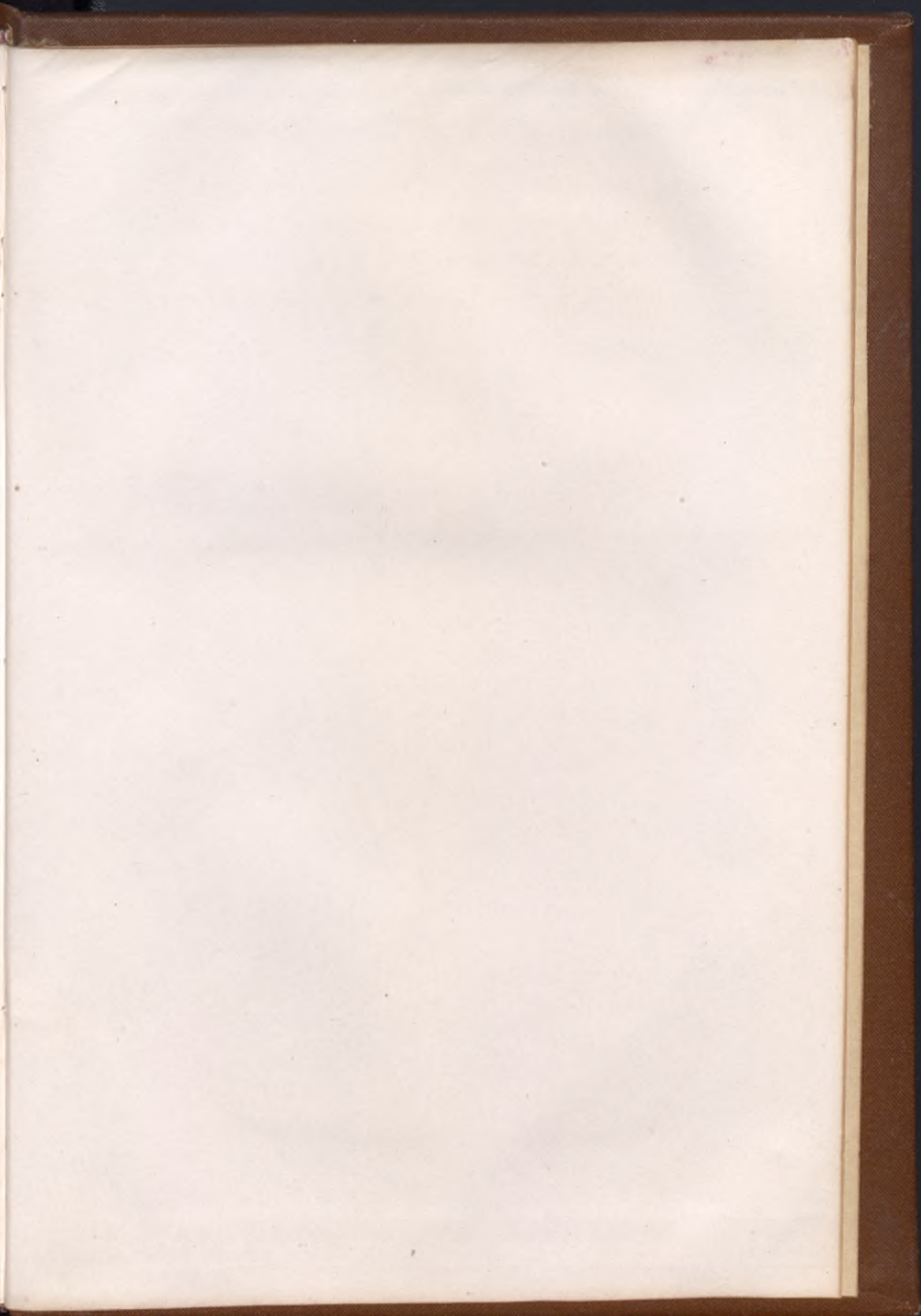

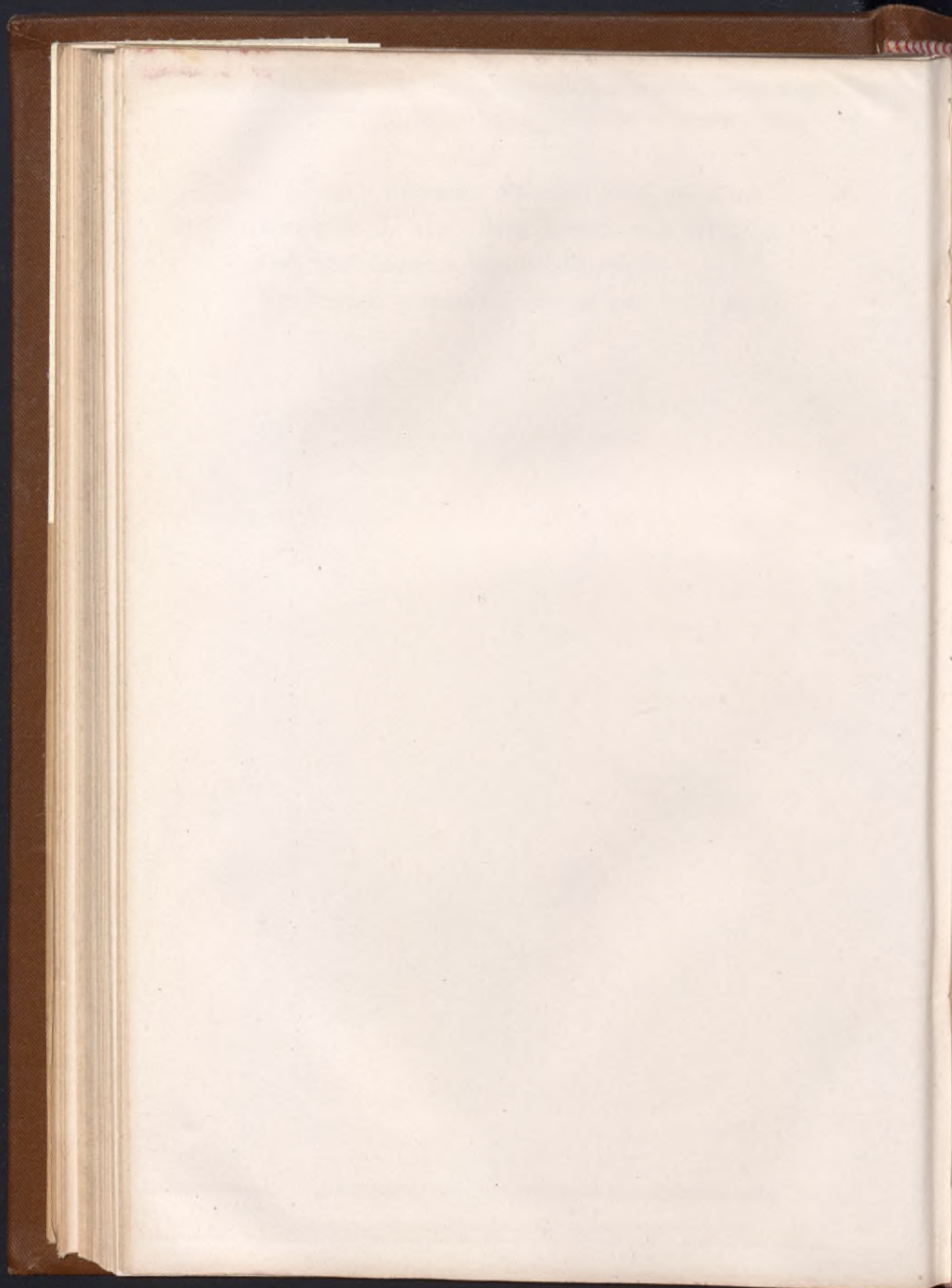
Men det var icke det jag ville säga. —
Ni kommer, sköna dam, ifrån en bal!
Tillåt mig här i nattens tysta sköte
Och uti ert få lägga vördsamt ner
Min varma, djupa, mäktiga beundran
För balens oförlikneliga drottning!
Er drägt jag ser. Af häpnad gripes jag!
Hvad rikedom i dessa sidentyger,
I dessa tyller, blonder, garnityrer!
O, arma Finland, hvad du dock är rikt,
Om också ej på pengar och fabriker,
Så dock åtminstone på — granna döttrar! —
Och hvilken smak! I minsta bandros ses
Ett djupt, ett snillrikt studium af konsten.
Till dimmors land kulturen tränger dock,
I Finlands bygder läser man också
Die neue allgemeine Modenzeitung.
Jag ser din blick så skön, och dock så matt.
Törs jag en tanke ha dervid så platt,
Som den, att du från balens lätta fröjder
Till hemmets ljufvare och bättre längtar?
Dock nej, jag ser, att tidens bildning ren
Din sköna själ har lyftat fördomsfri
Högt öfver kökets och idyllens ståndpunkt.
Och därför skall jag ej poetisera
Om hemmets frid, om huslighetens dygd,
Om fädrens enkla seder, och hvad mer

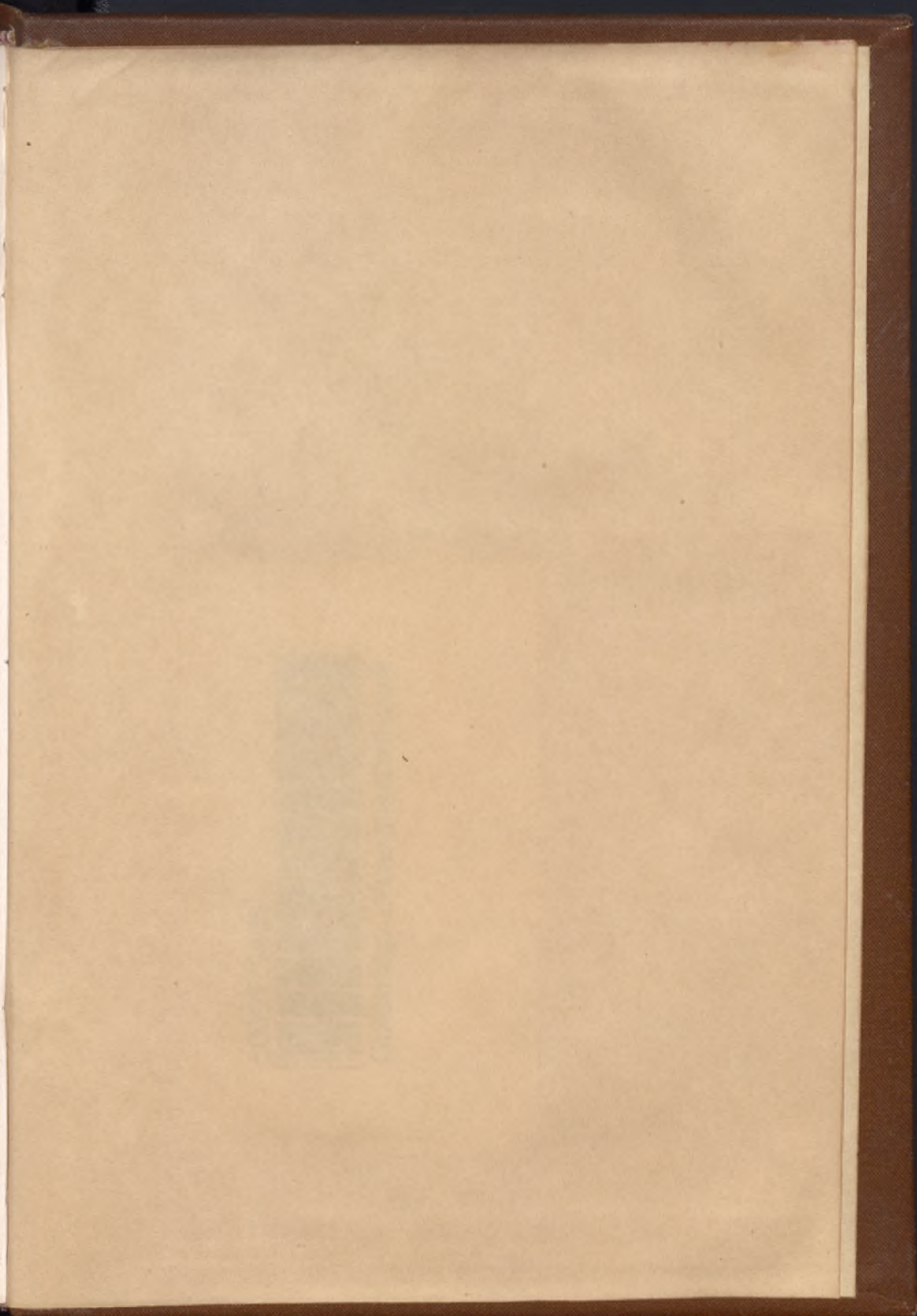
Som än kan låta säga sig måhända
 Af någon hederlig kaplan på landet.
 Nej, jag dig ville följa, höga själ,
 På fantasins och tankens dufvoingar
 Bort till det land, som skapadt af Balzac
 Af Eugen Sue och hvad de allt må heta,
 Oss vinkar ljuft — ifall jag hade tid.
 Hur häfves ej af patriotisk fröjd
 Mitt varma bröst, då, hulda, dig jag skådar,
 Du ädla dotter af det arma Finland,
 När jag din skönhet, glans och bildning ser!
 Jag kommer nyss ifrån en tråkig resa
 Uti den dunkla obemärkta bygden,
 Och tänk, der såg jag endast fattigdom,
 Stupida seder, gammalmodig dräkt,
 Och stundom trasor, elände och hunger.
 Men det hör inte hit. — Charmanta dam!
 Jag dig beundrar, din education,
 Din goda ton, din smak. O, kunnighet
 I allt, som ger åt lifvet vigt och värde,
 Som bildar själen, höjer menskosinnet
 Till högre njutningar än stundens blott,
 Som gjuter kraft i veka qvinnohjertat,
 Att det kan älska ej blott lifvets fröjder,
 Men ock dess allvar, — o, din makt är stor!
 Må varmt du hyllas utaf landsens döttrar;
 Då lofvar jag helt visst, att hvarje dygd
 För alltid skall i landena flörera“.

Så talte mannen. Sist han strök på foten
Och gick sin väg. Men damen, som var trött
Och hade slumrat under hela talet,
Nu frågade perplex: qu'est ce que vous dites?

6000179485

Göteborgs universitetsbibliotek

